

Charlotte Bettsová

ŽENA
OBCHODNÍKA
S KOŘENÍM

FRAGMENT

Žena obchodníka s kořením

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Charlotte Bettsová

Žena obchodníka s kořením – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ŽENA OBCHODNÍKA S KOŘENÍM

Charlotte Bettsová

 FRAGMENT

Nositelka mnoha ocenění za literaturu **Charlotte Bettsová** začínala v Londýně jako módní návrhářka. Ve své kariéře pokračovala jako bytová architektka a správkyně nemovitostí. Knížky vždycky milovala. Když odrostly její tři vlastní a dvě nevlastní děti, objevila svoji vášeň pro psaní.

Se svou první novelou, *The Apothecary's Daughter* (česky dosud nevyšlo) vyhrála několik cen, včetně ocenění v kategorii historický román v roce 2013. Druhá novela, *The Painter's Apprentice* (česky dosud nevyšlo), byla v roce 2012 na Festivalu fantastických, dobrodružných a milostných příběhů zařazena do užšího seznamu kandidátů na nejlepší historickou četbu.

Charlotte žije s manželem v domku, který se nachází v lese na hranicích Hampshiru a Berkshiru.

Navštivte její webovou stránku www.charlottebetts.com a sdílejte s ní Twitter [www.twitter.com/CharlotteBetts1](https://twitter.com/CharlotteBetts1).

*S láskou Isabelle Rose
a Florence Elizabeth*

Charlotte Bettsová
Žena obchodníka s kořením

Poprvé vydalo v roce 2013 nakladatelství Piatkus, an imprint of Little,
Brown Book Group, 100 Victoria Embankment, London EC4Y 0DY
ISBN 978-0-7499-5928-9
Copyright © 2013 by Charlotte Betts

Z anglického originálu *The Spice Merchant's Wife* přeložila Milena Hordinová.
Obálku zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment, Kamila Flonerová
Jazyková korektura Marie Kejvalová.
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Číslo publikace 24378, 1. vydání, 2016
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

České vydání © Albatros Media a.s., 2016
Translation © Milena Hordinová, 2016
Cover photos © Shutterstock, 2016

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2927-6 (1. vydání, 2016)
ISBN e-knihy 978-80-253-3024-1 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

1. KAPITOLA

Londýn
Srpen 1666

Únavně horké léto nepřineslo skoro žádný déšť, který by z ulic spláchl prach a zápach. Nebyla jsem jediná, kdo si přál, aby skončilo. Město bylo rozpálené a vysušené na troud. Najít si místo ve stínu, nehybně se tam usadit a čekat bylo jediné, co člověk mohl udělat.

Buclatá matka Finchová, jejíž půvaby už dávno povadly, klábosila se dvěma přítelkyněmi o moru, který nedávno propukl v lékárně na Fleet Street, a o pohoršujícím chování našich francouzských katolických sousedů. Na orientálním koberci u našich nohou byly rozloženy lesklé pruhy vínově červeného, purpurového, ostře žlutého a námořnický modrého damašku určeného na stěny přijímacího salonku. Vzorky tu matce Finchové nechal čalouník, aby si z nich vybrala. Na okně podrážděně bzučela moucha a slabý vánek přinesl zápach odpadků a zkažených ryb z nedaleké Billingsgate. Vytrvalý klapot kol a podkov na dláždění Lombard Street mě doháněl k šílenství.

Z vedra mě rozbolela hlava a bolest nezmírnil ani levandulový olej. Konverzace kolem mě plynula jako šplouchající vlny horkého moře. Přemohla mě touha uniknout z dusného salonku a moje my-

šlenky se stočily k dávnému snu stát se vládkyní vlastní domácnosti. Zdálo se, že po dlouhých letech trápení a samoty se moje přání brzy stane skutečností.

„Katherine?“ Matka Finchová se dotkla mé ruky, aby upoutala moji pozornost. „Synova nevěsta je velký snílek,“ řekla paní Spaldingové.

Paní Spaldingová si vějířem ovívala doruda rozpálené tváře a rozvířila tak po místnosti zatuchlý pach potu. „Kdo by jí to zazlival? Tohle příšerné vedro je vyčerpávající.“

Matka Finchová ukázala prstem na hedvábný damašek v purpurové barvě. „Tenhle je nádherný, nemyslíte?“ pronesla zamyšleně.

„Možná by nemusel být tak tmavý?“ odvážila jsem se namítnout.

„Nesmysl! Vévodkyně z Lauderdale je dáma s vybraným vkusem, a přitom má v salonu úplně stejný. Já ho navíc nechám olemovat žlutými trásněmi.“

„To vám budou všichni závidět,“ prohlásila paní Buckleyová.

„Tak dohodnuto,“ pronesla matka Finchová spokojeně.

Zatímco dámy klábosily, vytrvalý tikot hodin na římse nad krbem, který připomínal klidný tlukot srdce, odpočítával vteřiny. Kolik hodin ve svém životě jsem strávila čekáním v cizím domě a poslouchala při tom tikot hodin? Kdy to všechno skončí? Ne že by rodiče mého manžela nebyli milí, ale vedle těchto skoro cizinců jsem si připadala velmi opuštěná. Zdálo se mi, že to trvá věčnost. Byla jsem vdaná sedm měsíců, a šest z nich byl můj manžel na cestách.

Přistoupila jsem k oknu a položila jsem bolavou hlavu na rám. Seškrábala jsem ze skla městský prach a pozorovala jsem lidi, kteří se dole na ulici plížili pomalu jako želvy. Drželi se při zdech, aby se vyhnuli slunci. Všimla jsem si, že se vrátil černý pes. Pobíhal před domem a očichával špínu ve stoce.

Bessie přinesla řinčící tác. Když unaveně servírovala stříbrnou

čajovou konvici, lžičky, elegantní porcelánové hrnky a perník politý medem, ucítila jsem z jejích vlasů mastný pach kuchyně. A v podpaží měla propocené kruhy.

Matka Finchová začala s rituálem odměřování drahých čajových lístků a nalévání horké vody. Jako žena úspěšného obchodníka si rychle osvojila módu čajových dýchánek, kterou přivezla královna z Portugalska. Matka Finchová neustále hledala nové způsoby, jak zabavit bohaté přátele.

„Poslíček přinesl zprávu,“ ohlásila Bessie a vyndala z kapsy složený papír.

Matka Finchová natáhla ruku.

Bessie zavrtěla hlavou. „Je to pro manželku pana Roberta.“

„Pro mě?“ Neměla jsem žádné přátele ani příbuzné, kteří by mi posílali zprávy. Rozložila jsem papír a do tváří mi stoupla krev. Dlouhé čekání brzy skončí, protože *Růže z Konstantinopole* vjela do doku.

Zamumlala jsem omluvu matce Finchové i jejím přítelkyním a seběhla ze schodů dřív, než mě stačily zastavit. Po šesti měsících na moři se ke mně konečně vracel můj manžel. Z muže, kterého jsem téměř neznala, jsem byla nervózní, bála jsem se setkání s ním, ale taky mě ovládlo vzrušení. Byl klíčem ke všemu: k vlastní domácnosti a k rodině, po čemž jsem toužila od chvíle, co jsem osiřela a poslali mě k nenáviděné tetičce Mercy.

Rozběhla jsem se po Lombard Street. Ze země stoupalo žhavé vedro, které sálalo i ze zdí okolních budov. Mouchami pokryté hromady páchnoucího bahna a odpadků v centrální stoce bránily pomalému toku vody, jež by z ulic odplavila veškerou špínu. Na dolním okraji sukně se mi usadil široký, tmavý lem z prachu, který zvířily moje nohy.

Zastavila jsem na rohu, abych nechala projet plně naložený valník. Vtom jsem zahlédla, jak se ze stínu na druhé straně ulice vy-

nořil nějaký muž a vstoupil do ostrého slunečního světla. Na sobě měl klobouk s péry, kabát se šosy v barvě mořské zeleně a košili s vodopády bílých krajek. Vypadal fantasticky. V jedné ruce držel dlouhou hůlku se stříbrným knoflíkem, v druhé svíral krásnou skleněnou lahvičku. Šel pomalu, což nebylo v takovém vedru nic neobvyklého, ale na tom, jak opatrně vážil každý krok a jak před sebou mával hůlkou, bylo něco divného.

Všechno se seběhlo tak rychle, že jsem si později nemohla vybavit přesné pořadí událostí. Viděla jsem, jak muž zůstal nehybně stát a naklonil hlavu, jako kdyby poslouchal. A pak jsem uslyšela rachot kol kočáru, který se rychle přibližoval. Příliš rychle.

V dálce se objevili dva černí koně. Kočár, který za sebou táhli, se divoce kolébal a od kopyt bušících do dláždění, odletovaly jiskry. Kočí seděl na kozlíku jako přilepený a snažil se získat kontrolu nad splašenými koňmi, kterým u nohou štekala a vrčela smečka toulavých psů.

Muž v zeleném kabátu stál kočáru přímo v cestě.

Zkameněla jsem hrůzou. „Dávejte pozor!“ vykřikla jsem. Předpokládala jsem, že uskočí stranou, ale on zůstal stát jako přimražený. S napřaženými pažemi jsem se rozběhla přes ulici a šťouchla ho do hrudi. Muž se nedůstojně rozplácl na zemi.

Závan vzduchu prosyceného koňským pachem mi rozcuchal vlasy. Koně, pokrytí pěnou a s vykulenýma očima, se prohnali kolem zahalení oblakem zvířeného prachu.

Zalapala jsem po dechu a přitiskla si ruku na hrud'

Muž se začal zvedat ze země. Elegantní brokátový kabát měl špinavý a bílou krajku na manžetách šedivou od prachu. Po mužné tváři mu stékal pramínek krve.

„Jsem vám neskonale vděčný,“ řekl. Jeho hlas byl hluboký a sametový. Uvědomila jsem si, jak je ten muž vysoký. Hádala bych, že něco přes metr osmdesát.

Vtom jsem ucítila, že dusný vzduch prostoupila kouzelná vůně parfému, která se šířila jako příslib jarního dne. Mezi námi se na zemi rozlévala tmavá skvrna a kousky rozbité lahvičky zářily ve slunci jako diamanty.

„Vaše lahvička se rozbila,“ upozornila jsem ho.

Prsty, které se trochu třáslly, si sčísl husté světlé vlasy dozadu, ale jeho výraz zůstal klidný.

Sehnula jsem se, abych zvedla klobouk se širokou krempou, a znovu jsem ucítila nádherný parfém.

Silná a sladká vůně mi připomínala deštěm zmáčené fialky rostoucí na mechovém polštáři. „V té lahvičce byl parfém?“

„Ano, byl.“

„Je nádherný.“ Jeho oči měly neobvyklou světle zelenou barvu, ale dívaly se mi přes rameno někam do dálky. Jeho nezdvořilost mě rozčílila. Zajímalo by mě, jestli to byla ješitnost, co ho přimělo tak perfektně sladit kabát s barvou očí.

„Bojím se, že mému klientovi se to nebude líbit,“ povzdechl si. „Byl jsem na cestě do Bishopsgate, měl jsem ho tam doručit.“ Sklonil hlavu. „Gabriel Harte, výrobce parfémů. K vašim službám, slečno...?“

„Paní Finchová. Katherine Finchová.“

„Finche? Není to ten obchodník s kořením z Lombard Street?“

„To je on.“ Natáhla jsem ruku, ale on si jí nevšímal. Stála jsem tam s kloboukem v ruce a připadala si hloupě.

„Upustil jsem svoji hůl,“ řekl. „Byla byste tak laskavá a podívala se po ní?“

Rozzlobilo mě, že se po ní nepodíval sám, ale nakonec jsem se rozhlédla. Ležela na zemi kousek od nás. Zase se ani nepohnul, aby si ji ode mě vzal. „Vaše hůl, pane!“

„Děkuji vám.“ Natáhl ruku a pomalu s ní pohyboval zprava doleva, dokud se hole nedotkl.

V té chvíli jsem si uvědomila, že je slepý.

Musel slyšet, jak jsem se zhluboka nadechla, protože se pousmál. „Dostal bych se do velkých obtíží, kdybyste mě nezachránila.“

Mrzelo mě, že jsem se na něj před chvílí zlobila. „Mám taky váš klobouk.“ Zlehka jsem se s ním dotkla hřbetu jeho ruky a on si ho ode mě vzal. „Máte na tváři krev. Můžu vám ji utřít?“

„To by od vás bylo milé.“

Blízký kontakt s cizím člověkem, obzvlášť když byl tak hezký, mě uvedl do mírných rozpaků. Postavila jsem se na špičky a zvedla ruku, abych mu kapesníkem otřela hladce oholenou tvář. Jeho kůže příjemně voněla po citronu a rozmarýně.

Bylo zvláštní dívat se na něj z takové blízkosti a vědět, že mě nemůže vidět. „Měl jste štěstí, unikl jste jen o vlasek,“ řekla jsem. „Hrozně jsem se vyděsila, když jsem zahlédla, jak se na vás rítí splašení koně.“

„Já bych se taky bál, kdybych je viděl.“ Zasmál se, jako kdyby udělal dobrý vtip.

„Mohu vás někam odvést?“ nabídla jsem mu.

Úsměv mu zmrzl na tváři. „Děkuji, ale ne.“

„Jste ...vyděšený...“

„Cestu domů do Covent Garden znám perfektně, děkuji.“

„Ale to je na druhém konci města!“

„Ano, to je!“ Jeho hlas zněl pobaveně. „Jenže já už spoustu let umím najít cestu městem jen s pomocí svojí hole. Děkuji za laskavost, paní Finchová.“ Uklonil se a vyrazil na cestu. Zlehka při tom před sebou ťukal holí. Najednou se zastavil a otočil se směrem ke mně. „Paní Finchová?“

„Ano, pane?“

Zaváhal. „Mohla byste mi popsat, jak vypadáte?“

„Jak vypadám?“ zamračila jsem se.

„Promiňte. Z vašeho hlasu jsem poznal, že jste mladá, a taky jste malá a štíhlá, protože vaše kroky jsou lehké a rychlé. Ale rád bych znal vaše barvy.“

Chvilí jsem ho pozorovala, jeho výraz však nic neprozradil. Neřípadalo mi to jako drzá otázka. „No, pane, mám tmavé vlasy, oříškové oči a světlou pleť.“

Jeho nevidoucí oči zíraly do dálky, někam za mé levé rameno. „Děkuji,“ řekl. „Myslím, že teď si vás dokážu představit.“ Po chvíli rázně kývl hlavou. „A taky doufám, že vás brzy přestane bolet hlava.“

Jak mohl vědět, že mě bolí hlava? Vzduch kolem mě zaplavila vůně fialek a já tam zmateně stála a pozorovala ho, dokud se jeho štíhlá postava neztratila v davu.

Jakmile byl pryč, strčila jsem zmačkaný kapesník do kapsy a nahmatala při tom lístek od otce Finche, který mě vrátil zpátky do skutečnosti.

Rozběhla jsem se po Fish Hill. Cítila jsem slabý vánek, který zesílil, jakmile jsem zabočila na rušnou Thames Street. Vyhnula jsem se pivovarskému vozu, jehož kočí se hlasitě dohadoval s majitelem káry naložené dřívím. Prodírala jsem se mezi námořníky, uhlíři a hokynáři a vzduchem se nesl ostrý pokřik racků a útržky různojazyčných rozhovorů. Cestu do doků jsem si zkrátila jednou z úzkých uliček, ze které už byla vidět východní část řeky.

Blížil se příliv a řeka byla plná trajektů, vlečných člunů a převozních pramic, jež přepravovaly pasažéry z Gravesendu do města. Slabý východní vánek byl osvěžující. V přístavišti kotvilo několik lodí. Proběhla jsem podél celnice a zahrnula do Wiggins Key. Když jsem před sebou uviděla *Růži z Konstantinopole*, poskočilo mi srdce. Námořníci běhali sem a tam po lodní lávce a na ramenou nosili plné košíky. Vítr burácel ve svinutých plachtách a povíval vlnkou na vrcholu stožáru.

Neklidná očekáváním jsem zůstala stát na přístavním molu a zaclonila si zrak před sluncem. Přimhouřila jsem oči, zadívala se na *Růži* a ve zmatku na lodi jsem hledala Roberta. Nikde však nebyl k nalezení, a tak jsem se vydala do skladu otce Finche. Musela jsem dávat pozor, abych nezakopla o lana pohozená na molu.

Privítal mě písař Matthew Lunt.

„Je tu pan Finche?“

Matthew si kapesníkem utřel flekatou tvář a ukázal hlavou na kancelář.

Nakoukla jsem dovnitř otevřenými dveřmi. Za stolem tam seděl můj tchán. Sundal si z hlavy paruku a odložil ji na glóbus.

Zvedl ke mně tvář zrůžovělou a lesklou horkem. „Katherine, drahoušku!“

„Děkuji, že jste mi dal vědět, že *Růže* z *Konstantinopole* přistála.“

„Věděl jsem, že se nebudeš moct dočkat, až zase uvidíš svého manžela.“

Podívala jsem se na špičky svých bot a pokusila jsem si vybavit, jak vlastně Robert vypadá.

„Jako žena obchodníka si budeš muset zvyknout na jeho dlouhé nepřítomnosti,“ podotkl. „Ale brzy budeš mít děti a ty tě dostatečně zaměstnají.“

Cítila jsem, jak mi zrudly tváře.

Otec Finche se mým rozpakům laskavě zasmál. „Když se matce Finchové narodili Robert a Sarah, měla tolik práce, že jí měsíce, kdy jsem byl na moři, utekly jako voda. Svoje děti bezmezně miluje. Škoda, že mají se Sarah tak rozdílné názory.“ Povzdechl si. „Abych řekl pravdu, cestování mi bude chybět. Ani ne tak plavba po moři, ale poznávání ní cizích zemí a lidí a vzrušení při hledání nového exotického zboží.“

„Už se těším, až uslyším o Robertových dobrodružstvích,“ prohodila jsem.

Otec Finche se ke mně spiklenecky naklonil. „Neříkej to mé ženě, ale při téhle poslední plavbě jsem trochu riskoval.“

„Riskoval?“

„Obvykle bývám velice opatrný, tentokrát jsem však investoval veškeré svoje finance, do poslední pence. A přidal jsem i tvoje věno. Taky jsem přesvědčil všechny přátele a známé, aby do mé výpravy vložili peníze. Až prodám všechno zboží, předám obchod Robertovi. Je načase, aby otěže převzalo energické mládí.“ Otec Finche mi pohládl ruku. „Teď jdi domů, drahoušku. Robert je ještě na palubě a dohlíží na vykládku.“

„Ach! Ale...“

„Určitě by nechtěl, aby ho někdo rušil. Oba se vrátíme na večeri.“

Vydala jsem se na zpáteční cestu do domu Finchových. Byla jsem zklamaná, ale zároveň se mi ulevilo, že se moje shledání s Robertem trochu odsunulo.

Velké oranžové slunce právě zapadalo za katedrálu svatého Pavla, když jsem v přízemí uslyšela hlasy. Celé hodiny jsme s matkou Finchovou seděly v salonu, poslouchaly tikot hodin a vyšívaly. Stačila jsem si třikrát převléknout šaty a dvakrát punčochy. Na nose jsem měla vrstvu pudru, ale tváře jsem červenou barvou zvýrazňovat nepotřebovala.

Najednou jsem uslyšela hlas svého manžela, který stoupal po schodech. Vyschlo mi v ústech.

Dveře se otevřely. Dovnitř vešel otec Finche a hned za ním Robertova štíhlá postava. Jejich hlasitý smích zaplnil celou místnost.

„No, Katherine, drahoušku, tady ho máš!“ prohlásil otec Finche a zešíroka se na mě usmál.

Matka Finchová se rozběhla přivítat Roberta. Usmívala se na něj s takovou něhou v očích, jakou jsem u ní neviděla od té doby, co odjel. „Vítej doma, zlato.“

Rozpačitě jsme se na sebe s Robertem podívali. Až teď jsem si uvědomila tvar jeho čelisti, ostřejší verzi otcovy brady. Kůži měl opálenou od slunce v Turecku, hnědé vlasy se mu trochu vyšisovaly. Měřil si mě chladnými šedými očima a já si znepokojeně uvědomila, že i on si na mě stěží vzpomíná. Pak se usmál. Jeden z jeho zubů měl uštípnutou špičku, ale v porovnání s opálenou pokožkou byly nádherně bílé.

„Katherine.“ Přitiskl ke mně tvář a políbil mě. Ucítila jsem slabou vůni dehtu a barvy společně se slanou příchutí moře.

„Vítej doma, Roberte.“ Pod paží držel dva balíčky a mě přepadla zvědavost. „Jaká byla cesta?“ zeptala jsem se. „Setkali jste se s piráty?“

„Všechny, co jsme potkali, by se nám podařilo zastrašit výstřelem z děla nad jejich příď.“

Při té představě jsem se otrásla. „A co *Růže z Konstantinopole*?“ zeptala jsem se plná naděje a očekávání.

„Sklad je nacpaný až po střechu,“ prohlásil spokojeně otec Finche. „A Robert přivezl prvotřídní zboží.“

V té chvíli povolilo napětí, které jsem cítila na hrudi. Můj manžel nakoupil zboží za moje věno a jeho kvalita je rozhodující pro naši budoucnost.

Robert mi podal jeden z balíčků. „Tohle je pro tebe, Katherine.“

Rozbalila jsem svůj dárek a na podlahu sklouzl raneček lesklého hedvábí. Radostně jsem vykřikla a zvedla ze země hladkou látku, na které byli vyšití malinkatí zlatí pávi. Hedvábí házelo mechově zelené odlesky. Když jsem se na něj dívala z jedné strany, bylo žluté, když jsem ho podržela z druhé strany, bylo zelené. „To je nádhra,“ vydechla jsem.

„Vybral jsem barvu, která se ti hodí k očím,“ řekl Robert.

Nejistě jsem se na něj usmála a on můj úsměv opětoval.

„A tohle jsem přivezl tobě, matko,“ dodal.

Vybalila hromádku půlnočně modrého hedvábí a s hlasitým radostným výkřikem syna políbila.

„Půjdeme rovnou na večeři?“ zeptal se otec Finche.

Robert seděl u stolu, jedl studené hovězí s chlebem a já ho potají pozorovala. Do místnosti dopadaly v ostrém úhlu poslední sluneční paprsky a jeho nůž vrhal ohnivě zlaté odlesky. Jakmile začal líčit příběhy z plavby, okamžitě ožil.

„Asi se vám zdá, že tady ve městě je horko, ale měli byste být se mnou v Aleppě. Nebo ve Smyrně. Ze slunce, které vám tam pálí nad hlavou, by člověk zešlel. V Konstantinopoli jsem se naučil nosit turecké oblečení, stejné jako místní obyvatelé. Zjistil jsem, že je velice praktické. Možná bych se tak mohl oblékat i tady, když je takové horko?“ zažertoval.

„V nedělním kostele by to způsobilo poprask!“ zasmála se matka Finchová.

„Z Damašku jsem přivezl rozinky a muškátový oříšek na nákyp, z Maroka kůži na opravu otcova kuřáckého křesla.“

„A ostatní zboží...?“ odvážila jsem se zeptat.

„Žádný strach!“ ozval se otec Finche. „Robertovy nákupy jsem pečlivě prověřil. Tvoje věno uložil velice dobře a nebude trvat dlouho, než se nám naše investice začne vracet.“

„Jak dlouho?“

„Jsi netrpělivá!“ odpověděl otec Finche s pobaveným výrazem v očích. „To se ti u nás nelíbí?“

„To ne, skutečně! Jste laskavost sama...“

„No, dobře si pamatuji časy krátce po naší svatbě. Žena se nemohla dočkat, až opustíme dům mého otce a zařídíme si vlastní domácnost.“

„Budování vlastní domácnosti zatím nespěchá,“ ohradila se matka Finchová. „Robert se sotva vrátil a my bychom si chtěli užít jeho společnosti, než začne přemýšlet o vlastním bydlení.“

Upřela jsem pohled na stůl pro případ, že by v mých očích mohla zahlédnout náhlé nepřátelství. Po vlastním domě jsem toužila víc než po čemkoliv jiném.

„V každém případě,“ řekl otec Finche, „musíme zboží uložit ve skladišti a prodávat ho po částech, abychom nezahltili trh.“

Sevřelo se mi hrdlo. *Jak dlouho?*

„Netvař se tak zaraženě, Katherine!“ Otec Finche mi položil na ruku svoji těžkou dlaň. „Můžete začít hledat dům k pronajmutí. Když objevíte něco vhodného, koupím vám do začátku nový nábytek.“

„Děkuju, otče Finchi!“ Políbila jsem ho na zpocenou tvář a on mi znovu pohládl ruku.

„Čeká nás skvělá budoucnost!“ prohlásil. „Sklad je plný nejjemnějšího hedvábí, muškátového oříšku, skořice, hřebíčku a indiga. Nikdy nemám klid, dokud loď bezpečně nezakotví v přístavu. Ale teď už můžu zapomenout na zlé sny o náhlých bouřích, lodních vračích a pirátech, které mě trápily během posledních několika týdnů.“

Robert zeširoka zívnu. „Byl to pro mě dlouhý den. A země se mi pořád houpá pod nohama.“ Nenápadně se na mě podíval. „Ale dneska budu spát ve vlastní posteli.“

„Co kdybyste si šli brzy lehnout?“ zeptal se otec Finche a pousmál se. „Máte si toho s ženou tolik co povídat.“

Tvář mi polilo horko. Styděla jsem se na něj podívat. Najednou jsem nechtěla zůstat sama s cizincem, který byl mým manželem.

Robert zvedl naše sklenice s vínem a políbil matku. „Dobrou noc, matko. Je pěkné být zase doma.“

„Je skvělé, že jsi zpátky.“ Pohládila ho po tváři.

„Dobrou noc,“ řekla jsem a vyšla za Robertem z místnosti.

Pohlédla jsem zpátky otevřenými dveřmi a zahlédla jsem, jak se otec Finche na svoji ženu významně podíval.

Služebná donesla do našeho pokoje džbán s teplou vodou. Robert si sundal košili a umyl se, zatímco já se svlékla za paravánem.

Při zápolení se stuhami na noční košili jsem musela zhluboka dýchat, abych se uklidnila. O svatební noci jsme naše manželství naplnili, ale během dalšího měsíce příprav na Robertovu plavbu jsme byli tak zaměstnaní, že nám zbylo jen velmi málo času, abychom poznali jeden druhého. Byla jsem naprosto nezkušená a neměla jsem matku, která by mě poučila, a proto mě moje manželské povinnosti trochu překvapily. Ale na druhé straně mi nepřipadaly až tak nepřijemné.

„Katherine!“ zavolal Robert.

Utáhla jsem stuhy, které se mi uvolnily, ale pak jsem je zase povolila a upravila si vlasy na ramenou. Nedělala jsem si žádné iluze, že tohle je svazek z lásky. Finchovi hledali nevěstu se slušným věnem, které by jim umožnilo rozšířit obchod. Právní zástupce tety Mercy se diskrétně vyptával ve městě, a oni byli šťastní, když jim domluvil schůzku. Pokud jde o mě, vzala bych si i hrbatého šilhavého trpaslíka, jen abych unikla mizernému, od světa odloučenému životu v ponurém domě tetičky Mercy v Kinstonu.

„Katherine!“ zavolal znovu Robert.

Pomalu jsem opustila úkryt za paravánem.

Uložil se do postele a podíval se na mě. „Pojď si lehnout,“ zašeptal.

2. KAPITOLA

Příští den ráno jsem se probudila brzy a zjistila jsem, že Robert leží roztažený napříč přes celou matraci. Nadzvedla jsem se na loktech a zkoumavě si ho prohlížela. Pravidelně oddychoval a trochu cukal jednou rukou. Na bradě mu vyrazilo tmavé strniště. Měl příjemnou, ale nezajímavou tvář, ani hezkou, ani ošklivou.

Dovnitř začalo skrz okenice pronikat slunce a kostelní zvony odbíjely celou hodinu.

Robert se zhluboka nadechl a probudil se. Upřel na mě nepřítomný pohled.

„Dobré ráno, Roberte.“ Co se mezi námi stalo minulé noci, se dělo za tmy, ale teď, za denního světla, jsem se mu nedokázala podívat do očí.

Zeširoka zív, posadil se a poškrábal se na strništi na bradě. „Před mým odjezdem jsme spolu nestrávili moc času, vid’?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Občas jsem si v noci ustlal na dece na palubě,“ řekl, „díval jsem se na hvězdy, myslel na tebe a nedokázal si vybavit tvoji podobu. Trápilo mě to.“

„U mě to bylo stejné!“

Políbil mi ruku. „Teď, když jsem doma, se všechno změní.“

Napětí minulých měsíců začalo trochu polevovat a já se na něj usmála.

„Co kdybys za mnou dneska odpoledne přišla do skladiště, Katherine?“ navrhl.

„To bych velice ráda.“

Zatímco matka Finchová odpočívala po obědě, vyrazila jsem za Robertem do skladiště. Jakmile jsem otevřela dveře od doma, udeřilo mě do obličeje horko. Na schodech ležel černý pes a hryzal se do boku. Protáhla jsem se kolem něj a překročila páchnoucí odpadky našich sousedů, které tu nechali na odvoz. Na konci ulice, v místě, kde se rozbila lahvička s parfémem, byla na zemi mastná skvrna. Nevěděla jsem, jestli se mi to jen nezdá, ale měla jsem pocit, že přes pronikavý zápach hniјící zeleniny cítím ve vzduchu slabou vůni fialek. Trochu mi dělalo starost, jestli se pohledný pan Harte bezpečně vrátil do Covent Garden. A jak mohl vědět, že mě trápí bolesti hlavy?

Když jsem dorazila do skladiště, našla jsem Roberta v kanceláři s hlavou skloněnou nad stolem.

„Neruším?“ zašeptala jsem.

Zvedl hlavu a podíval se na mě. „Dokončoval jsem poslední záznamy nového zboží. Chceš si ho prohlédnout?“

Vzal mě za paži a odemkl dveře vedoucí do skladu.

Nad námi se tyčil obrovský prostor skladiště, ale mě nejvíc zaujalo sladké, štiplavé aroma muškátového oříšku a hřebíčku. Bylo tak intenzivní, že mě začalo šimrat v nose.

Skrz dřevěnou střechu dovnitř pronikaly úzké paprsky světla, ale

skladiště bylo plné stínů. Kolem stěn stály regály napěchované bednami a žoky s látkami, o zdi byly opřené spousty vratkých žebříků, na trámech visely sítě plné zboží. Uprostřed skladu se do výše člověka tyčily sudy, mezi nimiž byly úzké uličky. Na udusané hlíně zněly naše kroky podivně tlumeně, jako kdyby budova vstřebala všechny zvuky.

„Pod tím vysokým stropem si připadám jako v kostele,“ zašeptala jsem. „A koření voní jako kadidlo.“

„Nemusíš šeptat,“ usmál se Robert.

„To zboží je všechno naše?“

„Otec pronajal část skladiště jednomu obchodníkovi. Tamhle je uskladněné jeho dříví a pryskyřice. My obchodujeme s kořením a tureckými rozinkami, ale peníze se dají vydělat i na dovozu hedvábí, bavlněných látkách a taky na různých kuriozitách.“

Zvědavě jsem si prohlížela obrovské hromady zboží. „Tohle všechno jste přivezli?“

„Některé věci tu jsou roky. Čekáme, až se cena na aukcích vyšplhá na nejvyšší nabídku. Koupil jsem krásnou jemnou marockou kůži nejlepší kvality, ale zatím ji nebudu prodávat. Je to investice do naší budoucnosti.“ Robert strčil ruku do kapsy a něco vytáhl. „Chtěl bych tě zavést do Mincing Lane. Jeden otcův známý má dům, který je k pronajmutí, a já si půjčil klíč.“

Nemohla jsem potlačit radostný výkřik a Robert se zasmál.

Mincing Lane byla od přístavní hráze, co by kamenem dohodil, a v pohodlné vzdálenosti od skladiště. Stáli jsme na ulici a prohlíželi si dům před námi. Byla to stará, zčásti dřevěná budova o třech podlažích, první a druhé patro vyčnívaly nad ulici. Došková střecha i okna byly v dobrém stavu.

Při vidině, že budu mít vlastní dům tak brzy, se mi rozbušilo srdce jako na poplach.

Robert odemkl dveře a já ho následovala dovnitř. V přízemí se nacházela útulná kuchyň a spižárna, několik komor a sklípek. Po úzkém schodišti jsme vystoupali do útulného salonku a jídelny. Obě místnosti byly obložené dubovým dřevem a vybavené krbem. Přejela jsem prstem po naleštěném obložení a otevřela okno ve tvaru kosočtverce, které vedlo na pozemek za domem.

„Roberte!“ vykřikla jsem. „Je tu zahrada.“

Přistoupil ke mně a podíval se mi přes rameno. „Podívej se na tu starou jabloň. Je obalená ovocem.“

V posledním patře jsme našli jednu velkou a dvě malé ložnice. Podlaha byla křivá a museli jsme dávat pozor, abychom nenarazili hlavou do trámů, ale já si to tam hned zamilovala.

„Co myslíš, Katherine?“

„Je to perfektní.“ V duchu jsem si představila vyšívání závěsů nad postelí, měkké koberce na jilmové podlaze a vyřezávanou skříň na naše oblečení. Zoufale jsem toužila vybudovat tu svůj domov.

Robertův dojem nebyl tak jednoznačný. „Není to moc velké. Každopádně menší, než jsme oba zvyklí.“

„Ale je to útulné!“ Nepřenesla bych přes srdce, kdyby Robert dům nechtěl. „A je to jen pár kroků od skladiště.“ Zadržela jsem dech.

„V každém případě tu jsou tři ložnice. Mohli bychom mít služebnou, a ještě by jedna zůstala pro dítě.“

Jako by mi četl myšlenky. „Roberte, nedokážeš si představit, jak toužím po vlastním domě. Život u tetičky Mercy byl...“ Polkla jsem. Jak bych mohla vyjádřit slovy nekonečné utrpení svého bývalého života v poručnictví ženy, která mě nenáviděla?

„Byl jaký?“

„Bez smíchu a slunečního svitu,“ dodala jsem pomalu. „Jen hodiny strávené v tichu a učení katechismu. Často jsem dostala výprask za nějaké vymyšlené provinění a nakonec mě teta na několik dní zavřela do mého pokoje.“ Při vzpomínce na tetinu březovou rákosku jsem se zachvěla. Pořád jsem na svých hýždích viděla tenké bílé jizvy od jejího zuřivého výprasku. „Toužím mít vlastní rodinu. Chci, abychom byli šťastná rodina, jako ta, kterou jsem ztratila.“ Se strachem jsem se na něj podívala. Prozradila jsem mu svá nejtajnější přání a bála jsem se, že jsem toho řekla moc.

„To jsi jako dítě byla tolik nešťastná?“

Přikývla jsem. Jen při té vzpomínce se mi sevřel žaludek.

Chytil mě za bradu, zaklonil mi hlavu a políbil mě na ústa. „Dám ti spoustu dětí, když tě to učiní šťastnou.“

„Ach, ano!“

Robertovy ruce mi sjely po zádech a pak sevřely můj úzký pas. „Jaká škoda, že tu není postel. Mohli bychom začít pracovat na dí-těti hned teď.“

„Roberte!“ Dělal jsem, že mě to pohoršilo, a odstrčila jsem ho, ale kdyby v té chvíli byla nablízku postel, neodmítla bych ho. Možná jsme neuzavřeli sňatek z lásky, ale najednou jsem se na naši společnou budoucnost dívala s důvěrou.

O chvíli později se Robert vrátil do kanceláře a já se vydala horkými prašnými ulicemi na zpáteční cestu do Lombard Street. Hlavu jsem měla plnou plánů na vyšívané závěsy nad postel a polštářky v našem malém domově.

Matka Finchová na mě čekala v salonku.

„Robert mě požádal, abych se za ním stavila ve skladišti a pak mě...“ chvíli jsem nebyla schopná pokračovat, „... vzal mě do Mincing Lane, abych se podívala na jeden dům.“

„Dům?“

„Ano. Rozhodli jsme se, že si ho pronajmeme.“

„Ale přece jsme se dohodli, že tu oba ještě chvíli zůstanete!“

„Robertovi se ten dům líbí.“ Vykládat jí, jak moc se líbí mně, jsem nepovažovala za rozumné.

„V tom případě se na něj podívám a posoudím, jestli je pro vás vhodný.“

„Skvěle odpovídá našim potřebám,“ odpověděla jsem. Překvapilo mě, jak pevně můj hlas zněl. Během let jsem se naučila, že se nikdy nesmím hádat s tetičkou Mercy. Zbavit se starých zvyků je těžké, ale tenhle dům byl pro mě příliš důležitý, než abych kapitulovala před cizími vrtochy.

Matka Finchová si povzdechla. „Zítra zajdeme na Královskou burzu. V jednom obchodě tam mají krásné tapety, které by se vám hodily do salonku.“

Zaplavila mě vlna sebedůvěry. V minulosti jsem se nikdy neodvážila projevit svá přání tak jasně, a proto mě překvapilo, jak lehce ho moje tchyně přijala. Přesto jsem se jen pokorně usmála a řekla jsem: „Děkuji, matko Finchová.“

Ozvalo se hlasité zaklepání na vchodové dveře.

Na schodech zazněly Bessiiny těžké kroky, dveře zaskřípaly a otevřely se. „Paní Robertová, přišel za vámi nějaký džentlmen.“

„Džentlmen?“ podivila se matka Finchová a upřela na mě přísný pohled. „Za mojí snachou?“

„Pan Harte,“ dodala Bessie.

V příští chvíli stál pan Harte mezi dveřmi a mě znovu překvapilo, jak elegantně byl oblečený.

„Pane Harte,“ oslovila jsem ho a postavila se. „Mohu vás představit paní Finchové, manželově matce?“

„Katherine mi vyprávěla o vaší srážce s kočárem se splašenými koňmi,“ pronesla matka Finchová. „Prosím, posaďte se.“

Na chvíli zaváhal a já se zlehka dotkla jeho rukávu.

„Kousek před vámi je židle,“ řekla jsem.

Holí prozkoumal podlahu, našel židli, posadil se a přehodil přes sebe dlouhé nohy. Všimla jsem si, že má na sobě hedvábné ponožky v krémové barvě a módní boty s červenými podpatky a luxusními stříbrnými knoflíky.

„Už jste se úplně zotavil?“ zeptala se matka Finchová.

„Naprosto, děkuji.“ Sáhl do světlého žlutohnědého kabátu s jasně červeným lemováním a vytáhl malou lahvičku. „Tohle jsem přinesl mladé paní Finchové za její laskavost.“

Ukázal hezkou lahvičku ze světle zeleného skla. Kolem úzkého hrdla měla ovázanou bílou stuhu. Opatrně jsem odstranila zátku a přičichla k jejímu obsahu. „Ach!“ Radostně jsem si vetřela kapku do zápěstí a podala lahvičku matce Finchové. „Je nádherná!“

„Co cítíte?“ zeptal se pan Harte a usmál se.

Přiložila jsem zápěstí k nosu a znovu nasála vzduch. Zavřela jsem oči a dovolila vůni, aby mě přenesla zpátky v čase. „Růže. Ty hodně tmavé, skoro černé. A levandule. Zimolez?“

„Máte dobrý nos,“ pochválil mě.

„Připomíná mi to...“ Odmlčela jsem se. Najednou mě přepadl skoro nesnesitelný smutek. Vzpomněla jsem si na jeden letní večer v zahradě našeho rodinného domu v Oxfordu. Seděla jsem mamince na klíně a ona mě hladila po vlasech. Stalo se to poslední léto před tím, než mi oba rodiče vzala horká nemoc.

„Co vám to připomíná?“ náléhal pan Harte.

„Letní zahradu,“ odpověděla jsem. „Krásnou letní zahradu.“

Usmál se. „To se mi líbí. Tohle je moje poslední formule a zatím neměla jméno. Nazvu ji Letní zahrada.“

Matka Finchová si vetřela kapku parfému do hřbetu ruky. „Voni božsky,“ zvolala. „Ráda bych si od vás ten parfém koupila.“

Rozmrzele jsem se nadechla. Chtěla jsem tuhle vůni, svoji letní zahradu, jen pro sebe.

Pan Harte se naklonil dopředu. Obě jeho ruce ležely na stříbrném knoflíku hole. „Madam, mohl bych vám nabídnout něco jiného? Co kdybyste mě navštívila v Long Acre v Covent Garden?“ Jeho hlas byl sytý a přesvědčivý jako medovina. „Pro dámu s vašimi zkušenostmi by se hodil Květ z Indie nebo možná Příslib Východu. Dvě dámy v jednom domě by neměly používat stejný parfém, nemyslíte?“

Matka Finchová vrátila lahvičku s Letní zahradou do její natažené ruky. „Long Acre, říkáte? Není to náhodou Dům vůní?“

Pan Harte přikývl. „Vy jste o něm slyšela?“

Její světle modré oči se doširoka otevřely. „Která dáma z lepší společnosti by ho neznala? Vaše parfémy a pomády jsou na toaletních stolcích těch nejelegantnějších budoárů ve městě.“

„Mohu vás tedy očekávat v Domě vůní?“ zeptal se pan Harte.

„Bude mi potěšením.“ Díky panu Hartovi se matka Finchová culila jako holčička.

Postavil se. „Na shledanou, drahá dámo.“ Otočil se ke mně a požádal: „Byla byste tak laskavá a doprovodila mě ke dveřím?“

Zlehka se do mě zavěsil se a já ho odvedla dolů po schodech. Jakmile jsem otevřela vchodové dveře, do stinné haly pronikl prudký závan vedra a ostrý svit slunečních paprsků. Venku to vypadalo jako v kovářské výhni.

„Děkuji za dárek,“ řekla jsem a podívala se panu Hartovi na vlasy. Měl je husté a zlaté jako pole zralého obilí v letním slunci.

Zvedl moji ruku, jako kdyby ji chtěl políbit, ale pak ji otočil a jemně mi přičichl k zápěstí. Paží mi projelo vzrušené zachvění. „Letní zahrada skvěle doplňuje přirozenou vůni vaší kůže.“ Spiklenecky se usmál. „A naprosto rozumím vašemu přání, aby ji nepoužívala vaše tchyně.“

„Možná je to ode mě sobecké?“

„Vůbec ne.“ Nasadil si klobouk. „Už vás přešla bolest hlavy?“

Zasmála jsem se. „Jak jste tehdy věděl, že mě bolí hlava?“

S úsměvem odpověděl: „Jsem voňavkář, paní Finchová. Levandulový olej je nejoblíbenějším lékem, který dámy používají proti bolesti hlavy. A cosi ve vašem hlase naznačovalo, že vás něco bolí. Pokud bude takhle pálit slunce, používejte Letní zahradu každý den a bolesti hlavy se vám vyhnou.“

„Dobře.“

Uklonil se a otočil se k odchodu.

„Buďte opatrný!“ varovala jsem ho. „Jsou tam ...schody...“

„Tři.“ Holí nahmatat první schod. „Je tu ještě ten pes?“

„Ne, je pryč. Obvyčejně se vrací večer. Myslím, že ho naše služebná krmí odpadky z kuchyně.“

Pan Harte v pořádku absolvoval cestu po schodech. „Přeji hezký den, paní Finchová.“

Tentokrát už jsem věděla, že mu nemám nabízet doprovod. „Ještě jednou děkuji za parfém. Velmi mě to potěšilo. Obzvláště když město je tak rozpálené a plné odporných pachů.“

„Počkejte, až se odpaří vrchní tóny a pak si znovu přičichněte k zápěstí,“ řekl. „Možná budete překvapená.“ Nadzvedl klobouk, uklonil se a vyrazil k domovu.

Chvilí jsem ho pozorovala. Přemýšlela jsem, jak se může slepý muž tak elegantně oblékat. Nejspíš za tím bude manželka, která je pyšná, když ví, že její muž je vždycky dobře oblečený.

Toho večera přišel Robert domů brzy. „Všechno je zařízené,“ oznámil při večeři. „Souhlasil jsem, že si dům v Mincing Lane na rok pronajmeme.“

Vyskočila jsem od stolu a objala ho. „Děkuji, děkuji, Roberte!“
„Vypadá to, že jsi svoji ženu učinil velice šťastnou, můj chlapče,“ řekl otec Finche a sáhl po láhvi s vínem. „Na zdraví! Na váš nový domov!“

Omámená štěstím jsem vypila svoje víno moc rychle a zakuckala jsem se. Robert mě poplácal po zádech. Když se rozruch uklidnil, všimla jsem si, že oči matky Finchové se lesknou slzami. Vlastní štěstí mě naplnilo soucitem.

Natáhla jsem se přes stůl a vzala ji za ruku. „Mincing Lane je jen pár ulic odsud. Budeme vás s Robertem často zvat na večeri. A budu moc ráda, když mi poradíte se zařizováním domu.“ To poslední byla bezostyšná lež, ale ona vypadala tak nešťastně.

Matka Finchová si ztěžka povzdechla a stiskla mi ruku. „Od té doby, co mě zradila vlastní dcera, je Robert to jediné, co mi zůstalo.“

„Ale Roberta uvidíte, kdykoliv budete chtít.“ Ve tváři matky Finchové nebyla znát zloba, jen náznak ješitnosti a neochoty nechat svého syna odejít.

Znovu si povzdechla. Ulevilo se mi, když Bessie přišla uklidit talíře a přinesla sladké víno a kandované meruňky.

3. KAPITOLA

Zatímco se Robert svlékal, seděla jsem v noční košili u toaletního stolku.

„Co se stalo mezi tvou matkou a sestrou?“ zeptala jsem se.

„Vdala se proti matčině vůli.“ Robert ze sebe stáhl košili a hodil ji na podlahu. „James je kaplan s malým příjmem a matka jim nedala svoje požehnání. Přesto se vzali, matka však odmítla přijít na svatbu. Sarah jí to nikdy neodpustila. Vůbec jí nepíše ani nechodí na návštěvu a matce to zlomilo srdce.“

„To je smutné.“

„Snažil jsem se přesvědčit Sarah, aby k sobě matku pozvala, ale bojím se, že obě jsou stejně tvrdohlavé,“ řekl Robert, rozepnul kalhoty a sundal si je.

Pomalu jsem si rozetřela pár kapek Letní zahrady na zápěstí a za uši.

Najednou stál za mnou, nahý jako v den, kdy se narodil.

„Všechno, co matka potřebuje, je vnouče, které by mohla zbožňovat.“

Postavila jsem se. Věděla jsem, že ve světle svíčky, která stála

na toaletním stolku za mnou, se v tenké bavlněné noční košili rýsuje moje postava. „Určitě máš pravdu,“ souhlasila jsem.

Robert vedle mě spokojeně pochrupeval, když okenicemi začal zlehka pohupovat vítr. Bylo takové horko a dusno, že jsem nemohla spát. Naše milování skončilo velmi rychle a zanechalo mě podivně chladnou. Zato Robert vypadal spokojeně. Usmála jsem se do tmy. Zajímalo by mě, jestli ve mně jeho semeno zapustilo kořeny. Snad Bůh dovolí a příští rok v květnu bude pod jabloní v Mincing Lane spát v kolébce miminko.

Vítr zesílil a okenice o sebe začaly bouchat. Vyklouzla jsem z postele, přistoupila k oknu a nechala vánek, aby ochladil moji nahou kůži. Temnou vyliďněnou ulici osvětlovalo několik blikajících lamp, které visely nade dveřmi. Vždycky jsem milovala tuhle noční dobu, ten tajemný čas, kdy celé město spalo.

Ulicí se rozlehly kroky a pak noční hlídač zavolal: „Odbila první hodina a vše je v pořádku!“

Ustoupila jsem zpátky, aby neviděl moji nahotu, a zavřela jsem okenice na petlici.

Když jsem vklouzla zpátky pod prostěradlo, zachytila jsem závan Letní zahrady. Pod vrchními tóny růží a levandule jsem rozeznala bohatší, silnější vůni. Udiveně jsem zůstala ležet v teplém objetí parfému. Vzpomněla jsem si, jak pan Harte říkal, že budu překvapená. A najednou jsem znala odpověď: jasmín. Parfém se ohřál na mé kůži a po setmění ožil intenzivní spodní tón jasmínu. Stejně jako v letní zahradě.

Usmála jsem se, zívla a pak hned usnula.

Vzbudila mě hlasitá rána a já se posadila. Kolem byla tma. Nejspíš se zase uvolnily okenice. Jenže okenice to nebyly.

„Pane Roberte!“

Zatřásla jsem Robertem a rychle si oblékla noční košili. Právě včas, abych zachovala slušnost, protože dveře se rozletěly dokořán.

„Pane Roberte!“ Bessiin rychlý pohyb způsobil, že jí horký vosk kápl na ruku a ona málem upustila svícen. „Probudily mě kostelní zvony. Je to varování. Dole u řeky hoří a váš otec si přeje, abyste se zašel podívat, jestli to není blízko vašeho skladu.“

Robert ve vteřince vyskočil z postele a navlékl si kalhoty. Vůbec se nestaral o svoji nahotu a pohoršením široce otevřené oči naší Bessie.

„Jsem si jistý, že se nemusíme znepokojoovat,“ řekl. „Na snídani budu zpátky.“

Upadla jsem do neklidného spánku, znovu a znovu jsem se budila. Postel vedle mě byla prázdná. Otevřela jsem okenice a vyklonila se z okna. Nebylo nic vidět, protože naše ložnice vedla na sever, ale ve vzduchu jsem cítila slabý štiplavý zápach. Rychle jsem se oblékla a rozběhla se do pokoje pro hosty, který měl okna na jih. Nad vzdálenými domy visel hustý oblak kouře. Určitě ho bylo dost na požár domu. Znepokojeně jsem seběhla ze schodů.

Otec Finche už seděl v jídelně a popíjel kávu.

„U řeky je spousta kouře,“ řekla jsem a nalila si kávu. „Myslím, že Robert by se měl každou chvíli vrátit.“ Ustrkla jsem hořký nápoj a spálila si jazyk. Otec Finche měl rád kávu černou jako saze.

„Půjdu se podívat, co se děje, Katherine.“

Po pár hodinách jsem byla úplně vyčerpaná z nekonečných úzkostných otázek matky Finchové, a tak jsem utekla do kuchyně, abych Bessie požádala o další kávu, kousek chleba a sýr.

Bessie stála u zadního vchodu s naší kuchařkou, paní Higginsovou, a obě klábosily s uhlířem a jeho pomocníkem.

„To je příšerné!“ bědovala Bessie. Z čepce jí vyklouzly mastné vlasy. „Požár se rozšířil na víc než tři sta domů.“

„Hoří i Londýnský most. Na jižní stranu se nikdo nedostane.“ Uhlířovy oči se horečně blýskaly vzrušením. „Nedokážete si představit ty žhavé plameny a dusivý kouř. Vítr to všechno roznáší dál. Už chytilo i velké vodní kolo pod mostem,“ dodal a potřásl hlavou. „Vypadlo z nápravy a zřítilo se do bláta.“

„Ale jak to všechno zvládneme?“ zeptala se paní Higginsová. Tváře jí zrudověly rozhořčením. „Pán odmítá platit vodní společnosti šest šilinků a osm pencí ročně, aby mi naplnila cisterny, a já musím nosit vodu z veřejné nádrže.“

„Oheň se zmocnil města, o tom není pochyby,“ řekl uhlíř a utřel si nos do rukávu. „No, radši bych měl jít. Musíme rozvézt uhlí.“

Paní Higginsová ukrojila krajíc chleba, sáhla pod převrácenou mísu, která ležela na kredenci, a vytáhla kus plesnivého sýra. Zručně ho okrájela ostrým nožem, otevřela zadní vchod a zapískala.

Jako blesk přiběhl černý pes a usadil se jí k nohám.

Paní Higginsová vyhodila sýr do vzduchu, pes vyskočil a s klapnutím zubů ho chytil.

„Tohle je ten pes, co občas sedává na schodech, vidíte?“ zeptala jsem se.

„To nemůže nikomu vadit,“ odpověděla paní Higginsová, založila před sebou snědé paže a upřela na mě bojovný pohled. Byl to obyčejný toulavý pes neurčité rasy s bílou lysinkou na hrudi, ale z jeho hnědých očí vyzařovala inteligence. Opatrně jsem k němu natáhla ruku a pohládila ho po hlavě.

„Je lepší, když zbytky dostane ten pes, než aby je sežraly krysy,“ podotkla paní Higginsová.

Bessie položila hrnek s kávou na ták a já ji následovala nahoru po schodech.

Otevřela jsem v salonku okno a vyklonila se přes parapet. Nad zemí se pořád vznášel horký opar a nad ním visel oblak kouře. Po dláždění drkotalo nezvyklé množství dvoukoláků a ulice byla plná spěchajících lidí. Někteří tlačili káry, navzájem se vyhýbali a uska-kovali. Znepokojeně jsem zavřela okno, aby se dovnitř nedostal kouř.

O něco později jsme s matkou Finchovou zasedly k večeři, ale v jídle jsme se jen nimraly.

„Mám takový strach,“ řekla. „John s Robertem by touhle dobou měli být doma, nemyslíš?“

„Nemůžu se na nic soustředit,“ podotkla jsem. „Zaběhnu do skla-du a zjistím, co se děje.“

Lombard Street byla přeplněná chodci, dvoukoláky a kočáry. Zabočila jsem do Gracious Street a narazila na proud lidí, kteří spě-chali opačným směrem. Ve zlomyslném větru, jenž si pohrával s mými vlasy a šlehal mi jimi přes obličej, se točil kouř.

„Tímhle směrem jít nemůžete, slečno.“ Cestu mi zastoupil chlá-pek, který se prohýbal pod vahou obrovského pytle. „Všechny domy tam dole jsou v plamenech. Jiskry přeskočily na střechu svatého Laurence a ta hned chytla. Celej kostel vzplál dřív, než stačili vy-nýst cennosti.“

Pohlédla jsem směrem ke Gracious Street a uviděla jsem oblak hustého dýmu. „Ale já se musím dostat do Fish Hill.“

„Tam nemůžete,“ odporoval chlápek.

Neochotně jsem změnila směr a vyrazila do Fenchurch Street a odtud do Mincing Street. Moje obavy ještě vzrostly, protože mě mraky dusivého kouře přinutily, abych se vrátila.

Vyděšeně jsem se prodírala přeplněnými ulicemi, dokud se mi nepodařilo projít skrz Seethin Lane na východní konec Tower Street. Hluk a zmatek byly příšerné. Děti plakaly, psi štekali a káry přeplněné domácími potřebami se valily kolem. Připadalo mi to

jako ustupující armáda. Dav mě strkal ze strany na stranu a já měla strach, že ztratím půdu pod nohama a lidé mě ušlapou.

Když jsem procházela jednou z uliček k Thames Street, zahlédla jsem hradbu oranžových plamenů. Přes křik a jekot jsem uslyšela pekelné burácení. Přepadla mě hrůza, a tak jsem se otočila a rozběhla se spleť uliček dolů k řece.

Konečně jsem se dostala ke skladišti. Venku byly do výšky vyrovnány sudy, krabice i žoky, ale po Robertovi a otci Finchovi nebylo ani památky. Zůstala jsem stát ve dveřích a volala na ně. Vtom přiběhli dva mladíci v otrhaných šatech, povalili jeden ze sudů a valili ho pryč.

„Hej!“ zavolala jsem. „Kam s tím jdete?“

„Do řeky,“ vykřikl jeden z nich přes rameno.

Hnali se dál a divoce se smáli.

Uvědomila jsem si, co se děje, a celé tělo se mi začalo vařit vztekem. Oni ten sud ukradli. Sud se zbožím, které se koupilo za *moje* věno!

„Stůjte, zloději!“ zaječela jsem. Z prachu jsem zvedla kámen a hodila ho po nich, ale oni se ani neohlédli. Rozběhla jsem se za nimi, boty se mi však smekaly a klouzaly a já měla co dělat, abych oba lumpy neztratila z očí. Sud měli mezi sebou, a jak se řítili podél přístaviště, sráželi cestou chodce. S nikým neměli slitování.

Popadla jsem další kámen, posílená hněvem jsem ho vši silou hodila a trefila jednoho z nich do zad. I když jsem měla zlost, nadšeně jsem zajásala. Bylo takové vedro, že jsem málem vypustila duši. Zhluboka jsem se nadechla a plíce se mi naplnily kouřem. Opřela jsem se o zeď a rozkašlala se. Oba kluci i sud zmizeli ve vířícím dýmu.

Kolem mě se jako sníh snášely kousky popela. Jen padesát yardů od zuřícího ohně, přikrmovaného z přístavních zásob ropy, juty a dehtu, se na nábreží křčil bezpočet dřevěných domů, lodních dílen, obchůdků s rybami a hokynářských stánků.

Nekonečný proud lidí se hnál směrem k řece přeplněné loďkami. Velká i malá plavidla byla do posledního místa naložená bednami s rendlíky, balíky s ložním prádlem a klecemi s kuřaty.

Rozběhla jsem se ke skladišti, kde jsem našla Roberta i otce Finche. Vytahovali na dvůr další sudy. Utřela jsem si pot z horního rtu a vykřikla jsem: „Dva kluci nám ukradli jeden sud. Já je pronásledovala a házela na ně kamení.“

„Pro boha živého!“ Robert se krátce zasmál.

„Máme větší starosti, než je ztráta jednoho sudu,“ prohodil otec Finche. Byl rudý v obličeji a celý zpocený. „Poslal jsem Matthewa pro člun, abychom mohli odvézt zboží do bezpečí. Probůh, proč se nevrací?“

„Pochybuju, že je nějaká loďka volná,“ namítla jsem. „Řeka je tak přeplněná čluny, že by se po nich dalo přejít na protější břeh.“

„Oheň je s každou minutou blíž,“ strachoval se Robert a ohlédl se přes rameno na kouř.

„Nedostane se až ke skladišti, vidíte?“ Ale že to je víc než pravděpodobné, jsem věděla dřív, než jsem dokončila otázku.

„Mezi námi a požárem je ještě skladiště Williama Hollanda,“ podotkl Robert a ukázal hlavou ke skladu, který se tyčil nad zdí mezi pozemky.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

Všichni tři jsme beze slov vynášeli ze skladu vše, co se dalo, a ukládali to na hromadu venku. Kouř byl tak hustý, že jsme si museli přes nos uvázat kapesníky.

Po pár hodinách mě od nezvyklé fyzické práce bolely ruce i záda. Když jsme s Robertem vytáhli další bednu, zastavila jsem se, abych se protáhla. „Dostaneme tohle všechno na člun?“ chtěla jsem vědět.

Robert si hřbetem ruky utřel pot z čela. „Ani nevíme, jestli se nějaký volný člun najde.“

„Musí se najít,“ namítl s kamennou tváří otec Finche. „Tady venku je zboží ve větším bezpečí než ve skladu.“

„Nemůžu uvěřit, že by se k nám oheň dostal,“ řekl Robert. „Tenhle sklad tu byl dřív, než jsem se narodil, a bude tu stát i v době, až můj náhrobní kámen pokryje mech.“

„Tohle neříkej!“ napomenula jsem ho. Navzdory žáru jsem se roztrásla.

Ozvaly se rychlé kroky a my se otočili. Na dvůr vbíhal nějaký muž.

Otec Finche si s úlevou oddechl. „Matthew!“ zvolal. „Kde jsi byl? Co je nového?“

„Pro lásku Boží, pomozte!“ křičel Matthew. Ryšavé vlasy se mu uvolnily ze stuhy a divoce se mu vlnily kolem obličeje. „Sklad Williama Hollanda hoří. Trámy jsou vyschlé a oheň se šíří strašně rychle.“

„Sehnal jsi člun?“ Otec Finche sevřel ramena svého úředníka železným stiskem.

„Žádný tam nezůstal.“

Otec Finche zbledl.

„Dokonce se mi ani nepodařilo najmout káru a někoho, kdo by ji odvezl,“ řekl Matthew. Pihatá tvář mu zrudla žárem i snahou potlačit slzy. „Nejsou k mání žádní koně a celé město je na útěku. Pospěšte si. Teď musíme uhasit Hollandův sklad, jinak jsme ztraceni. Vítr rozfoukává jiskry do všech stran a dřevo je tak vyschlé, že začne hořet všude, kde přistanou.“

Bez dalších řečí jsme se rozběhli za Matthewem. Na nábřeží, směrem k Hollandovu pozemku, stál lidský řetěz a podával si kožené vaky s vodou. O zdi skladu byly opřené žebříky, po nichž šplhali muži, a vylévali vodu na doškovou střechu.

„To je beznadějně!“ snažil se překřičet hukot plamenů otec Finche. „Kdybyste na oheň močili, mělo by to stejný účinek.“

Najednou vyšlehl do vzduchu vysoký plamen a pokropil nás ohnivou sprškou. Jeden žhavý uhlík mi přistál na rameni a spálil mě dřív, než jsem ho stačila smést.

Střešní trámy se s hlasitým zaúpěním zhroutily doprostřed skladiště. Hned nato nám tváře sežehl horký proud vzduchu.

„Hollandův sklad je plný soudků s brandy a s olivovým olejem. Ty oheň pěkně přikrmí,“ křičel otec Finche.

Ještě dřív, než větu dokončil, ozval se výbuch. Žhavá tlaková vlna nás doslova odhodila a nad hlavy nám vystřelily hořící pochodně. Zaječela jsem a přikryla si uši dlaněmi. Vtom jsem uviděla Roberta, který s otevřenou pusou sledoval, jak pár plápolajících došek přelétlo obloukem zeď a dopadlo na střechu našeho skladu. „Bůh nám pomáhej,“ zašeptal.

Otec Finche začal volat o pomoc. Všichni muži nechali být Hollandův sklad, odtáhli žebříky ke zdi a přelezli na pozemek Finchových.

I když mi překážely sukně, rozběhla jsem se dlouhou cestou k nábreží a pak vzhůru uličkami. Musela jsem oběhnout zeď. Doslova jsem se zalykala horkem. Tenkou podrážku na botách mi prořezaly kameny, takže jsem k našemu skladišti sotva dokulhala. Když jsem zjistila, že střecha Finchova skladu hoří, přejel mi po zádech mráz.

Otec Finche vykřikoval povely na lidský řetěz, který se táhl dolů k řece. Ignorovala jsem překvapené pohledy mužů a vtlačila se mezi ně. Bylo vedro a z těžké práce jsem brzy měla dlaně plné puchýřů. Zatímco kožené vaky létaly z ruky do ruky, snažila jsem se na nic nemyslet. Nechtěla jsem si připustit, že oheň s každou vteřinou sílí.

Probral mě další výbuch. Na střeše skladu tancovaly obrovské plameny a z jednoho rohu stoupal černý dým.

„Nemáme žádnou naději,“ řekl Matthew Lunt. Položil svůj vak a setřel si pot i slzy z očí. Jeden za druhým to vzdávali i ostatní. Odhodili vaky a opustili náš dvůr.

Robert a otec Finche s malou skupinkou mužů se tiše choulili před skladištěm a sledovali, jak hoří.

„Zapomněl jsem na marocké kůže!“ vykřikl otec Finche. „A na vyšívané hedvábí! Vím přesně, kde jsou...“

„Ztratil jsi rozum?“ zařval Robert.

Jeho otec ho ignoroval a rozběhl se ke skladišti.

Robert vyrazil za ním a já je následovala. V okamžiku, kdy jsem dorazila k zadnímu vchodu, spolu oba muži zápasili. Otec Finche mlátil Roberta do obličeje s takovou silou, že upadl na zem a z nosu se mu spustila krev.

Otec Finche setřásl moje ruce,odemkl zadní vchod skladiště a vběhl dovnitř.

Pomohla jsem Robertovi vstát. Když jsem uviděla, jak mu z nosu crčí krev, polekala jsem se. Než jsem ho mohla zastavit, následoval svého otce.

Podívala jsem se na hořící střechu. Ještě jsme měli čas. Překročila jsem práh.

Sklad byl plný kouře. Rychle jsem zvedla vrchní sukni a uvázala si ji kolem nosu jako ochranu. Nenasytné plameny šlehalý skrze střechu a dosahovaly až k obloze. Praskání a prskání ohně bylo děsivé. Kolem v jednom kuse pršely jiskry, zapalovaly dřevěné stánky i dehet v nich uložený.

Najednou jsem v oblaku kouře zahlédla nějaký pohyb. „Roberte! Otče Finchi!“ Rozkašlala jsem se, ale tápavě jsem postupovala vpřed, stále blíž k ohni. Ze střechy začaly padat hořící pochodně.

Vzduch se naplnil ostrou vůní praženého muškátového oříšku, skořice a hřebíčku, která byla silnější než štiplavý kouř. Znovu jsem

se rozkašlala a začaly mi slzet oči. Jedna za druhou se řady sudů ocitly v plamenech, které zářily duhovými barvami.

Vrzání a skřípání mě přinutilo, abych se podívala vzhůru. S výkřikem jsem uskočila zpátky. V příštím momentě se propadla střecha a zřítila se na zem. Následovala lavina hořících úlomků a žhavých trámů.

Rozzuřené peklo požáru prořízl výkřik a mně se sevřel žaludek strachem. Přikrčila jsem se, protože jen tak se dalo uniknout nejhoršímu kouři, a pomalu jsem se plížila po hliněné podlaze.

Konečně jsem našla Roberta, který se snažil nadzvednout těžký střešní trám. Zaječela jsem hrůzou, když jsem zjistila, že pod ním leží otec Finche uvězněný za nohu. Druhý konec trámu byl rozžhavený doruda a k díře ve střeše šlehaly plameny.

„Nemůžu to zvednout!“ zděsil se Robert a jeho hlas byl najednou nepřírozeně vysoký. „Nevím, co mám dělat.“

„Pomozte mi!“ křičel otec Finche. „Proboha, dostaňte mě ven dřív, než uhořím!“

„Potřebuješ nějakou páku.“ Znovu jsem se přikrčila, abych se mohla rozhlédnout. Našla jsem hromadu dříví a vytáhla z ní masivní prkno. Vtom se za mnou ozval křik, při kterém stydla krev v žilách. Plazila jsem se zpátky k ostatním a za sebou jsem táhla prkno.

Oblek otce Finche hořel a Robert, kterému pořád kapala z nosu krev, se snažil plameny uhasit holýma rukama.

Odhodila jsem prkno, skočila na otce Finche a svojí sukní se pokusila udusit oheň a ztlumit hrozný křik. Za pár minut bylo po ohni, ale otec Finche pořád naříkal bolestí i hrůzou.

„Díky Bohu!“ zvolal Robert. Popadl prkno a nadzvedl s ním trám. „Vytáhni ho!“ Námahou vytřeštil oči a paže se mu chvěly.

Chytila jsem otce Finche pod rameny, zahákla se za něj předloktím a vší silou zatáhla. Neposlouchala jsem jeho žalostné nařikání,

a přestože jsem kašlala a dusila se, zkoušela jsem to znovu a znovu. Zoufalství mi dalo sílu a po chvíli, která mi připadala jako věčnost, jsem cítila, že se malinko pohnul. „Ještě trochu!“ zavolala jsem.

Robert zaklel, opřel se do prkna a já padla nazad. Otec Finche byl volný. Nevšímali jsme si nářku ubohého muže a táhli ho za paže ven. Napůl jsme ho nesli, napůl vlekli a skoro udušení kouřem jsme se konečně dostali na dvůr.

4. KAPITOLA

Matka Finchová doslova šlela. Když uviděla popáleniny otce Finche a Robertův obličej a oblečení potřísněné krví, hrůzou vykřikla. Vyděšeně rukama prohmatávala svého syna, dokud se neujistila, že jde jen o malá zranění.

Poslala Bessie pro vodu, obvazy a mast na popáleniny a omyla mužské členy rodiny. Hlasitě vyjekla pokaždé, když objevila nové říznutí nebo puchýř.

Pak obvázala popáleniny otci Finchovi, který bolestí křičel.

Když skončila, vzal ji Robert za ruce. „Matko, není to pro mě snadné, ale musím ti to říct. Přišli jsme o náš sklad.“

Nechápavě na něj zírala. „Ale tam je naše nové zboží.“

„Už není,“ odpověděl zachmuřeně Robert. „A požár ve městě se vymkl kontrole.“

„Tak se musí zastavit!“

Robert si prohrábl vlasy. Tvář měl šedivou jako popel. „Nemůžeme dělat nic jiného než se modlit za zázrak.“

Najednou jsem pocítila nevýslovnou únavu. Zanechala jsem je jejich lamentacím a vyšla nahoru, abych se svlékla. Moje oblečení

bylo úplně zničené a já věděla, že už nepůjde opravit. Sukni jsem měla špinavou a živůtek a spodničky propálené.

Najednou se dostavil opožděný šok a já se roztrásla. Svlékla jsem se donaha a vydrhla si kůži, abych odstranila hořký pach kouře. Sklad je pryč a s ním i moje naděje a sny.

Posadila jsem se na kraj postele v naší luxusní ložnici. Bylo těžké si představit, že jen kousek odsud zuří hrozný požár. Nemohla jsem dostat z mysli silnou, sladkou vůni naší budoucnosti, která se rozplynula v plamenech, stejně jako když hřebíček, skořice a muškátový oříšek vzplanuly v jasných indigových, fialových a oranžových záblescích.

Robert přišel do ložnice ve chvíli, kdy jsem se chystala obléknout čistou košili.

Oči měl podlité krví. „Kate, kdybys tam dneska nebyla, otec by umřel strašlivou smrtí. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. Nikdy nebudu schopný ti za tvoji statečnost dost poděkovat.“

„Udělala jsem jen to, co by udělal každý.“ Sedla jsem si na postel, zatímco Robert ze sebe sundal páchnoucí oblečení.

Otec Finche seděl na židli v salonku a něco si pro sebe mumlal. Matka Finchová se marně snažila zabavit ho tlacháním o bezvýznamných věcech. Když jsme vešli do místnosti, s úlevou zvedla hlavu.

„Roberte,“ zašeptala a chytila ho za rukáv, „tvůj otec není úplně při smyslech.“

„Je v šoku,“ řekla jsem. „Myslím, že až se pořádně prospí, bude v pořádku. Snad,“ dodala jsem. „Asi bychom se měli nejdřív najíst. A pak se zajdeme podívat, jaké škody oheň napáchal. Taky musíme zabalit všechno, co uneseme. Pro případ, že by se požár šířil směrem

k nám.“ Mluvila jsem klidně, ale nemohla jsem zastavit třes, který se mě zmocnil, když jsem pomyslela na důsledky požáru v Lombard Street.

„Sem? Do domu Finchových?“ Matka Finchová zrudla. „Nebude se šířit tak rychle, vidíte?“

Odpovědělo jí Robertovo mlčení a ona propukla v zoufalý pláč.

Šeptem jsem ji chlácholila, dokud se neuklidnila. „Půjdeme do kuchyně a požádáme paní Higginsovou, aby připravila večeři.“

Ale paní Higginsová v kuchyni nebyla. Bessie stála u stolu, na kterém ležel košík. Rychle ho zakryla čistou utěrkou.

„Kuchařka odešla,“ oznámila Bessie, „a půjdu i já. Moje rodina bydlí v Bearbinder Lane a oheň se blíží. Bejt váma, zabalím se a zmizím dřív, než bude pozdě.“

„Nemůžeš jen tak odejít!“ protestovala matka Finchová.

Bessie zvedla obočí a pohodila hlavou. „Copak jste se dneska nedívala z okna, paní? Venku hoří a kouř je černější než pirátský srdce. A z oblohy padá popel. Vypadá to skoro jako sníh.“ Bez dalšího slova zvedla košík, otevřela dveře zadního vchodu a zmizela.

S matkou Finchovou jsme se na sebe podívaly.

„Zjistíme, co se tu najde k večeři?“ zeptala jsem se. „Muži celý den nejedli.“

Matka Finchová přikývla. Dala jsem na podnos prkénka a našla jsem nože a sůl.

„No!“ Matka Finchová stála ve dveřích do spíže s rozhořčeně staženými rty. „Ta malá drzá ženská odnesla kuřecí nákyp. Ze večejší večeře ho zbyla víc než půlka.“

„Předpokládám, že ho měla v tom košíku,“ řekla jsem.

„No, ode mě určitě žádné doporučení nedostane,“ vyhrkla tchyně.

Prohledala jsem spíž, ale našla jsem jen kus plesnivého sýra, půlku bochníku okoralého chleba, cibuli a pár povadlých mrkví.

„Co kdybyste dělala společnost otci Finchovi? Já zatím zjistím, co s tím.“

Povzdechla jsem si a dala se do přípravy polévky. Zatímco se vařila, nakrájela jsem chléb a oškrábala plíseň ze syra. Otevřela jsem zadní dveře a zapískala jsem. V momentě se objevil černý pes a zhltl zbytky.

Podíval se na mě a jeho hnědé oči byly plné naděje. Pohládila jsem ho po hubených žebrech, vystrčila ho ven do vzduchu prosyčeného kouřem a prudce za ním přibouchla dveře.

Když byla polévka hotová, odnesla jsem ji nahoru. Puchýře na dlaních mě pořád pálily.

„Půjdu se podívat, jak daleko se už oheň rozšířil,“ řekl Robert a znepokojeně nakrčil čelo. „Jestli je nějaká pravděpodobnost, že se oheň dostane až k našemu domu, musíme zmizet dřív, než nás ušlape dav.“

„Už se stmívá,“ podotkla jsem.

„Musím alespoň zjistit, kterým směrem fouká vítr.“

Doprovodila jsem Roberta ke dveřím. „Hlavně neriskuj, ano?“

S těžkým srdcem jsem se vrátila do salonku.

Otec Finche neklidně podřimoval, matka Finchová seděla vedle něj a držela ho za ruku.

„Myslím, že nebudeme čekat, až se Robert vrátí,“ navrhl jsem. „Zabalíme všechno, co uneseme, pro případ, že bychom museli rychle odejít.“

Matce Finchové se roztřásl spodní ret. „Nemůžu uvěřit, že se něco takového děje.“

„Vůbec na to nemyslete,“ řekla jsem. Když jsem viděla její ustaranou tvář, bylo mi jí líto. „Na to bude čas později. Teď se musíme něčím zaměstnat. A hlavně se musíme dostat do bezpečí.“

Matka Finchová se zhluboka nadechla a svěřila ramena. „Máš pravdu, Katherine. Půjdu zabalit všechny peníze, které doma máme. A taky svoje klenoty. Můžeme je prodat, kdyby došlo na nejhorší.“

„Co kdybychom upekly chleba, jestli bude čas? Při zadělávání těsta se zklidníme a v domě stejně není nic k jídlu. Možná že o chleba bude brzy nouze. Připravím těsto, aby vykynulo. A pak půjdeme balit.“

Matka Finchová si povzddechla. „Přijdu ti pomoci. Mít společnost přináší útěchu, nemyslíš?“

Při bezmyšlenkovitém zadělávání těsta jsme pustily z hlavy hrůzy, které se plížily ulicemi. Zatímco chléb kynul, matka Finchová odběhla do salonku, aby zkontrolovala svého manžela. Já mezitím zabalila do pytlů na mouku pár nezbytností do kuchyně. Neměla jsem tušení, jak dlouho budeme pryč nebo jestli se vůbec někdy vrátíme. Všechno stříbro jsem snesla do sklepa, protože jsem doufala, že tam se plameny nedostanou.

Když jsem se vrátila nahoru, podívala jsem se z okna pokoje pro hosty, ale záře požáru a obloha plná černého kouře jen posílily můj strach. Na ulici byl zmatek. Připadalo mi, že celé město je v pohybu. K oblečení, které jsem sbalila pro sebe a Roberta, jsem přidala i pevné boty. Bála jsem se, že budeme muset jít dost daleko. Po krátkém zaváhání jsem na dno košíku uložila lahvičku s parfémem Letní zahrada a nádherné topasové hedvábí. Nezapomněla jsem ani na hojivou mast na spáleniny a velké čisté prostěradlo, které jsme mohli v případě potřeby roztrhat na obvazy.

Robert se vrátil ve chvíli, kdy jsme z pece vyndávaly chléb.

„Musíme hned odejít,“ nařídil. Koutek oka se mu nervózně škuabal. „Ulice jsou přeplněné lidmi a kočáry a už teď je obtížné po nich projít. Dělá mi starosti, jak přestěhujeme otce, ale jestli budeme čekat, bude to mnohem horší.“

„Paní Buckleyová s manželem odjeli na venkov, ale my můžeme zůstat u paní Smedleyové ve Wood Street,“ navrhla matka Finchová. „Přečkáme tam to nejhorší, a až pomine nebezpečí, vrátíme se zpátky.“

„Musíme zajistit všechna okna i dveře,“ zdůraznila jsem. „Dneska v noci budou řídit zloději.“

Vyběhli jsme s Robertem po schodech a zavřeli okenice. Kouř si však stejně našel cestu skrz štěrbiny.

V kuchyni musel Robert přitlout zástrčku pěstí. „Chtěl jsem najmout dvoukolák, ale nepodařilo se mi to,“ řekl. „Jeden člověk po mně chtěl čtyřicet liber za káru, kterou normálně najmeš za pár šilinků. Představ si to!“ Najednou se zatvářil zničeně. „Já nemám čtyřicet liber, Kate. Sklad shořel a my jsme na mizině. Co budeme dělat?“ Zakryl si obličej rukama.

Viděla jsem, jak se mu třesou ramena, a přepadl mě strach z budoucnosti. „Musíme odvést tvoje rodiče do bezpečí. To je jediná věc, na kterou teď budeme myslet.“

Přikývl. „Půjdu se podívat, jestli je matka připravená.“

Zavřela jsem kuchyňské dveře na závoru a prudce jsem s nimi zalomcovala, abych se ujistila, že drží. Venku jsem uslyšela černého psa, který kňučel a škrábal na dveře.

„Jdi domů!“ zavolala jsem na něj.

Zabalila jsem teplý chléb do utěrky, přivázala si ji kolem těla a připravila čtyři pytle od mouky.

Robert vyběhl do salonku, probudil otce Finche a pomohl mu na nohy. Ubohý muž se kolem sebe zmateně rozhlížel.

„Musíme jít, otče.“

„Kam mě to vedeš? Bolí mě nohy.“ Sáhl si na tvář a škul sebou. „Co se stalo?“

„Jste popálený,“ řekla jsem a vzala ho za ruku. „Copak si to nepamatujete?“

Zavrtěl hlavou, ale dovolil, abychom ho odvedli dolů.

Shromáždili jsme se v hale a já rozsvítila lucerny. Matka Finchová se podívala na ubohá zavazadla s naším majetkem a propukla v pláč.

„Já nechci nikam chodit!“ vzlykala. „V tomhle domě jsme žili dvacet let, a já nesnesu, aby se s ním něco stalo.“

„Třeba se vítr utiší,“ chlácholila jsem ji, „a oheň sám uhasne.“ Venku však šlehalo obrovské plameny a já cítila jejich hrozný žár. Bylo mi jasné, že zničí všechno, co jim přijde do cesty.

„Matko, půjdeme!“ řekl Robert jemně. „Vezmi otce za ruku.“ Otevřel dveře a vyvedl nás do ulice plné kouře.

Matka Finchová se ohlédla a oči se jí zalily slzami.

Slunce zapadlo a setmělá ulice se hemžila naloženými mulami, kočáry, valníky a dvoukoláky. Všichni lidé ve spěchajícím davu nesli na zádech rance.

Náhlé závany horkého větru s sebou přinášely vločky popela a vmetly mi vlasy do obličeje, takže jsem sotva viděla na cestu. Zvony zvonily, děti plakaly, všude pobíhala kvičící prasata, ale nám nezbyvalo nic jiného než se vnořit do hlučného davu.

Proud nás strhl s sebou, smýkal námi a strkal do nás. Vtom otec Finche zakopl a matka Finchová zaječela. Robert ho na poslední chvíli zachránil před pádem pod kola kočáru.

Měli jsme jen dvě blikající lucerny a sotva jsme viděli na cestu. S každým krokem do tmy jsme byli blíž nejisté budoucnosti. A s každým krokem rostla moje panika. Snažila jsem se na nic nemyslet a jako ve snu jsem pokládala jednu nohu před druhou.

Doslova jsem se prohýbala pod tíhou ranců přivázaných na zádech. Na chvíli jsem se zastavila pod přístřeškem jedněch dveří, abych si náklad nadlehčila. Najednou mě něco štouchlo do kolena a já se podívala dolů. U mých nohou stál černý pes.

„Chodit za mnou není zrovna nejlepší nápad,“ řekla jsem. „Nemám žádné zbytečné jídlo. Hned se ztrat! Kšá!“

Posadil se na zem a upřel na mě vážné hnědé oči.

„Pospěš si, Kate!“ zavolal Robert.

„Asi jsem si toho neměla tolik naložit,“ řekla jsem a upravila jsem si ranec s chlebem, který jsem měla přivázaný na hrudi. „Ostatně, paní Smedleyová má dost jídla, abychom u ní mohli jednu nebo dvě noci přespát.“ Nedokázala jsem si představit, co se stane, když se pak nebudeme moct vrátit do domu Finchových.

Vítr plný kouře s námi cloumal a nadzvedával mi sukně. Lucerna se rozblikala. Unavení a plní modřin jsme konečně dorazili do ulice Wood Street, která ležela v blízkosti městských hradeb.

Když jsme se blížili k domu paní Smedleyové, vytryskly matce Finchové slzy úlevy a vyčerpání. „Je mi úplně jedno, jestli dneska skončíme v nejubožejší podkrovní mansardě pro služebnictvo. Chci se jen stočit do klubíčka a spát,“ řekla jsem.

Jenže celá rodina Smedleyových utekla i se služebnictvem před ohněm. Dům se topil ve tmě a všechny dveře byly zamčené.

Měla jsem co dělat, abych se nepřidala k matce Finchové a nerozplakala se.

Naše zbídačená skupinka znovu vyrazila na cestu. V bledém měsíčním svitu jsme se přidali ke spěchajícím lidem, kteří se snažili opustit město Moorovou branou. Nebyla jsem si jistá, jestli řetězy na ní měly zabránit v přístupu povozům, jež sem proudily z venkova, zajistit obyvatelům města bezpečí, nebo jen přinést městu zisk. Výsledkem bylo, že tudy neprojel žádný vůz. Mezi zoufalými poutníky se strhly rvačky a vzduch plný kouře se naplnil křikem a jekotem.

O půlnoci jsme konečně dorazili na Moorova pole. Byli jsme unavení a bolely nás nohy, a tak jsme okamžitě padli do vlhké trávy. Usadili jsme se mezi ostatní rodiny, které sem utekly před ohněm. Navzdory plačícím dětem, vzlykajícím ženám, chladu, tvrdé zemi a kvílení větru jsme okamžitě usnuli.

5. KAPITOLA

Znovu se mi zdál starý sen o tetičce Mercy. Šlehala mě svou březovou rákoskou přes holý zadek a já křičela bolestí. Tahala mě za vlasy, a když jsem se rozvzlykala, strčila mě do sklepa, kde mi v naprosté tmě skákala po nohách nějaká zvířata.

Probudil mě dětský pláč. Zvedla jsem hlavu, ale v první chvíli jsem nevěděla, kde jsem. Do boku se mi zapíchl ostrý kámen a krk mi ztuhl, protože jsem místo polštáře použila pytel s kuchyňskými potřebami. Šaty jsem měla mokré od rosy. Bylo šero, těžký mrak však nad námi zářil děsivou krvavě rudou barvou. Pak jsem si vzpomněla na události minulého dne a srdce mi sevřela ledová pěst.

Rozhlédla jsem se a zjistila jsem, že na Moorových polích jsou obrovské davy lidí. Ve tmě sem tam blikaly malé ohníčky. Pár lidí se bezcílně procházelo, jiní nehybně stáli a zírali na kouř, který stoupal z hořícího města. Prudký vítr zvrátil popel a kousky spáleného papíru, jež se usazovaly na lidech tábořících na poli.

V celé své hrůze se mi vrátila vidina hořícího skladu a ostrý zápach spáleného koření. Rozplakala jsem se. Zpod zavřených víček se mi draly horké, tiché slzy zoufalství.

Rychle jsem si utřela oči lemem sukně. Robert i jeho rodiče ještě spali. Otec Finche, s tvářemi popálenými od ohně, si něco mumlal ze spaní.

Začaly na mě tlačit moje potřeby, a tak jsem se v pološeru vydala přes spící těla ke shluku keřů na okraji pole. Nebyla jsem sama, kdo měl podobný nápad. Narazila jsem na zhruba dvanáct žen, které tam v naprostém nedostatku soukromí, poskytovaném nízkým porostem, zvedaly své sukně.

Muži se vydali o něco dál, ale po všem, co se stalo, nebyl stud vůbec důležitý.

Když jsem se vrátila, ostatní už byli vzhůru.

Robert klečel na zemi a objímal plačící matku, otec Finche se belhal sem a tam.

„Celoživotní práce a dědictví mého syna se rozplynuly v kouři,“ vztekal se. „Jak jsem mohl být tak hloupý?“ vyčítal si. „Vypůjčil jsem si od všech, co znám, abych přivezl náklad dvakrát tak velký než obvykle. Riskoval jsem všechno, abych mohl skončit a předat obchod Robertovi. A teď...“ Nešťastně nakrabatil tvář.

„Jak to myslíš, že jsi riskoval všechno?“ zeptala se matka Finchová. „Vždycky jsi byl tak opatrný. Kdykoliv jsem ti navrhovala, abys přivezl víc zboží, pokaždé jsi říkal, že není rozumné dávat všechna vejce do jednoho košíku.“

„Kdybych se jen řídil vlastními radami!“ Najednou prudce kopl do svého rance. „Rozhodl jsem se, že než odejdu z obchodu, vsadím všechno na jednu kartu.“

„Nic nezůstalo?“ Matka Finchová zkrivila tvář a položila třesoucí se ruku na manželovu paži.

Otec Finche zavrtěl hlavou. Neodvážil se při tom odtrhnout zrak od země.

Robertovi začalo hlady kručet v žaludku. Aspoň s tím jsem

mohla pomoci. Z pytlíku na mouku jsem vyndala bochník chleba a láhev s vodou a nabídla mu je. „Musíš něco sníst,“ řekla jsem.

Beze slova si je ode mě vzal. Během jídla se upřeně díval na hořící město.

Když jsem podávala krajíc chleba otci Finchovi, něco se dotklo mojí nohy. Zjistila jsem, že se vrátil černý pes. Nemohla jsem vydržet hladový výraz v jeho očích a dala mu kousek kůrky ze svého přídelu. Okamžitě ji zhltl. Pak se vedle mě stočil do klubíčka a položil mi hlavu na koleno.

Zatímco jsme jedli svou hubenou snídani, přicházelo na Mooro-va pole stále víc a víc lidí, kteří byli zesláblí únavou i hrůzou. Louka byla tak přeplněná, že si člověk pomalu neměl kam sednout. Rozložili jsme svá zavazadla kolem a s matkou Finchovou jsme rozprostřely sukne, abychom pro nás zabraly ten malý kousek trávy.

Během následujících hodin jsem se snažila ošetřit spáleniny otce Finche, jak nejlépe jsem uměla. Ten celou dobu mlčel a choval se ke svému okolí naprosto netečně.

Matka Finchová se snažila uniknout svému žalu tím, že si lehla na zem, stočila se do klubíčka, přikryla si obličej šálem a usnula.

S plně naloženou károu dorazila další rodina a utábořila se nedaleko nás.

„Co je nového?“ zeptal se Robert a přes rameno se podíval na černý kouř, který se stále vznášel nad městem.

Mladý otec rodiny si promnul oči. Na tváři umazané od sazí mu zůstaly bílé stopy. „Náš dům ve Watling Street je pryč. Za hodinu shořely stovky domů.“

„Co Lombard Street?“

„Oheň zničil Gracious Street a pak se rozšířil i do Lombard Street.“

„Bůh nás opatruj!“ zašeptal Robert. „Tam je náš domov.“

„Je mi to líto, ale zřítily se tam všechny domy, jeden po druhém, od jednoho konce na druhý. Došky shořely a zdi se v tom pekelném žáru rozpadly.“

„Co s námi bude?“ Robert se chytil za vlasy a podíval se na spící rodiče. „Jak jen to řeknu rodičům?“

Strachem jsem zkameněla. Zdráhala jsem se naši situaci pocho-pit. Připadalo mi, že mám hlavu plnou mlhy.

„Je mi vás líto,“ řekl muž, „ale tisíce lidí jsou ve stejné situaci, včetně mě. Všechna místa, která jsme ve městě znali, jsou v plame-nech. Zmizela dokonce i Královská burza.“

„Nedávno jsem tam byla,“ prohodila jsem.

Bylo těžké si představit, že z toho nádherného paláce, kde splni-li každé vaše přání, je hromada suti. „A co Mincing Lane?“ chtěla jsem vědět. Bála jsem se, co uslyším.

„Celá shořela.“

Přitiskla jsem si ruku na ústa. V duchu jsem si představila, jak se nenechavý požár šíří ulicí a polyká malý dům, který jsem si už stačila zamilovat. Viděla jsem, jak plameny pronikají skrz každou ma-lou prasklinu, kterou se jim podařilo najít, a olizují těžkým, ničivým dechem dubové obložení salonku, dokud se nerozžhaví a nevzplane. Cpu se do každého tajného místečka a ničí vše kolem sebe, až nakonec zbude jen hromada popela.

„Jen Bůh ví, co teď budeme dělat,“ řekl muž. V jeho hlase jsem slyšela náznak paniky. „Musím živit tři děti a ženu, ale můj pivovar je pryč. Sudy popraskaly, když se v nich horkem začalo vařit pivo. To teklo po ulici jako řeka.“ Znovu si dlaní utřel obličej a vrátil se ke své rodině.

Nerada vzpomínám na smutek a strach matky a otce Finchových, když pochopili, že jejich firma i dům, který jim byl dvacet let domovem, navždycky zmizely.

„Jsme na mizině,“ mumlal otec Finche. „Kéž bychom v tom ohni shořeli i my, protože teď nám nezůstává nic jiného než jít po žebrotě.“

„To nedovolím,“ protestoval Robert. „Najdu si práci a zajistím vás.“

„Ale co budeme do té doby dělat?“ Matka Finchová se zoufale podívala na syna.

„A kdo tě zaměstná, Roberte?“ zeptal se otec Finche. „Firmy i domy jsou zničené, spousta lidí přišla o majetek. Možná žádná práce nebude.“

„Já si nějakou práci najdu, i kdybych měl vynášet žumpy,“ řekl rozhodně Robert.

Chytila jsem ho za ruku a přitiskla se k němu. Myslím, že jsem ho v tu chvíli trochu milovala.

V osm hodin večer dorazila zpráva, že hoří katedrála svatého Pavla. Po Moorových polích se ozvalo vzrušené mručení. Jiskra, kterou rozdýmchal vítr, zapadla pod olověnou střechu a zapálila dřevěné trámy. Kolem věže divoce kroužily kavky, zatímco střecha syčela a prskala, jak se začalo tavit olovo. Tryskalo z chrličů a teklo po Ludgate Hill jako žhavá řeka. Z obrovského žáru začaly pukat kameny a vzduchem se ozývaly hlasité rány podobné výstřelům z pistole. Barevné sklo rosetových oken se rozteklo. Vedro bylo tak obrovské, že z oblaku kouře nad hořící katedrálou šlehalý blesky, po nichž následovaly ohlušující rány.

Vyděšený dav zíral na vzdálený požár a naříkal. Slyšeli jsme hlasy, které prosily Boha, aby jim odpustil hříchy. Lidé věřili, že se blíží soudný den.

Matka Finchová mi silně stiskla ruku, až jsem sebou škulba. „Katherine, modli se, aby mi bylo odpuštěno,“ slzela. „Vím, že

jsem se chovala povýšeně a byla jsem chamtivá. Kéž bych se nikdy nechlubila svým přítelkyním, kolik stálo to purpurové hedvábí do salonku!“

Roznesla se zpráva, že oheň založili cizinci. Hněv davu vzrostl. Kdosi tvrdil, že do země vpadlo padesát tisíc Francouzů, kteří se nás chystají povraždit a vyplnit to, co zbylo z města.

V noci nás vzbudilo volání: „Do zbraně!“ Pár mužů, šílených strachem a zlostí, se ozbrojilo klacky a statečnými řečmi. Pak vyrazili do města, aby našli ty zatracené Francouze a umlátili je k smrti.

O něco později nás znovu probudilo královské vojsko, které zahnało muže zpátky a postavilo kolem nás stráž, aby bylo jisté, že už nevzniknou další nepříjemnosti.

Následující den vítr utichl a brzy začaly chodit zprávy, že oheň je pod kontrolou. Někteří lidé padli na kolena a začali se modlit. Z námořních skladů nám poslali suchary, ale ty byly tvrdé jako kámen a plné moučných červů, takže se mi při pohledu na ně zvedl žaludek. Černý pes, který mi byl pořád v patách, je však s chutí snědl.

Později toho dne projela tábořištěm na Moorových polích skupina jezdců.

„To je král!“ ozval se pokřik.

Jeho příjezd nás probral z netečnosti. Postavili jsme se, abychom lépe viděli. Zahlédla jsem vysokého snědého muže se zahnutým nosem, který seděl na velkém černém hřebci. Zvíře se vzepjalo, stáhlo uši dozadu a oči se mu blýskaly, nicméně král svého koně skvěle ovládal. Za jejich zády se kouřilo z trosek katedrály svatého Pavla.

„Trest, který padl na Londýn, je pouze z rukou Božích,“ zvolal král pevným, čistým hlasem. „To obrovské trápení vám nepřineslo žádné spiknutí Francouzů, Holanďanů nebo papeženců.“

„On to musí říct, je to tak?“ podotkla matka Finchová. „Konec konců, jeho matka je Francouzka.“

„Nevidím žádný důvod, abych někoho podezíral ze založení požáru města,“ pokračoval král. „Všechny vás žádám, abyste už nevyhlašovali žádný poplach. Mám dost silné vojsko, abych vás ochránil před nepřáteli. Ujišťuji vás, že já, váš z vůle Boží král, s vámi budu žít i umírat. A postarám se o vás.“

Král ukončil proslov slibem, že nám zítra a pozítří pošle pět set liber chleba. Dav začal jásat a král se svou družinou odcválal zpátky do paláce. Jistě na nějakou bohatou večeři. Mezitím jsme přestáli další mizernou noc pod širým nebem mezi nervózními a vystrašenými uprchlíky.

Během příštích několika dnů už dým z města nestoupal v takovém množství. Někteří lidé sebrali svůj majetek a odešli.

„Roberte?“ oslovila jsem manžela.

Otočil se ke mně. Šedé oči měl rudě orámované a zarostlá brada potřebovala holiče.

„Tady nemůžeme zůstat.“

„Kam bychom měli jít?“ zeptal se. „Možná do našeho domu na venkově?“

Při ironickém tónu v jeho hlase jsem zrudla. „Slyšela jsem, že u Greshamského paláce staví vojenské stany,“ odpověděla jsem.

„Nenapadá mě, kam bychom šli,“ řekl Robert a přikryl si rukou oči. „Vůbec nemůžu jasně přemýšlet.“

Znovu mě přepadly obavy. Máme vůbec nějakou naději do budoucna, když se nemůžu spolehnout na vlastního manžela?

„Tvrdili mi, že můj dům se zřítíl a shořel, ale já to musím vidět na vlastní oči...“ Robert odvrátil hlavu a zamrkal, aby potlačil slzy.

Ať bych řekla cokoliv, jeho žalu by to neulehčilo. Jemně jsem se dotkla jeho rukávu. „Tak tedy půjdeme?“

Nechali jsme rodiče Finchovy, aby hlídali náš majetek, a vyrazili jsme k městu.

U Moorovy brány jsem se neubránila hlasitému výkřiku, když jsme zjistili, že těžké řetězy, které před několika dny zahrazovaly cestu, teď leží zkroucené a rozpadlé na zemi. Vzduch byl horký a plný kouře. Procházeli jsme kolem spálených a zčernalých domů, jejichž střechy se propadly. Bylo čím dál větší vedro. Oněmělí hrůzou jsme postupovali dále do města. Nemohli jsme pochopit příšerný obraz naprosté zkázy, který se před námi otevřel.

Při přelézání hromad doutnajících suti jsme se málem udusili rozžhaveným vzduchem. Skoro všechny domy shořely. Zůstaly jen komíny postavené z cihel, které tu držely stráž. Nad zpustošenými ruinami města se rozhostilo hrůzu nahánějící ticho. Nebylo slyšet kostelní zvony, koňská kopyta ani kola kočárů neklapala po dláždění, chyběl obvyklý denní ruch.

Půda pod našima nohama byla tak horká, že se nám připálily boty. V některých rozbořených domech ještě hořelo uhlí ve sklepech. Překročili jsme mrtvou kočku, jejíž ztuhlé tělo bylo vysušené jako starý kus kůže.

Ve vzduchu poletovaly kusy papíru, a když se jeden z nich v kruzích přiblížil ke mně, chytila jsem ho. Majitelé knihkupectví a tiskaři uložili knihy v katedrále svatého Pavla, protože věřili, že tam budou v bezpečí. Ale oheň neměl k lidem ani k jejich pokladům žádný respekt.

„Jak najdeme náš dům?“ naříkal Robert. „Kromě obrovské ruiny svatého Pavla v téhle pustině nezůstalo nic, podle čeho bychom se mohli orientovat.“

Předloktím jsem si utřela pot z tváře. Bylo mi jedno, že takhle se dáma nechová, nevadilo mi, že mám špinavé šaty. „Je vidět z jednoho konce města na druhý.“ Rozhlédla jsem se po kouřících troskách. „Vypadá to jako nějaká příšerná pekelná poušť.“

„Ach, Kate, co budeme dělat?“ Robert si přikryl tvář dlaněmi.
„Kam půjdeme? Jak budeme žít?“

Rozvzlykal se. Najednou se na mě přilepil s úzkostí topícího se muže. Celou dobu dopadaly na čoudící zem vločky popela a pokrývaly ji smuteční přikrývkou.

6. KAPITOLA

Červen 1667

Vyrazila jsem na pravidelnou návštěvu Lambethu. Přidržela jsem košík paží, zazvonila jsem a čekala. Na příjezdové cestě se ozvaly kroky, kukátko ve dveřích se otevřelo a v něm se objevilo zkoumavé, krví podlité oko.

„Jaký je důvod vaší návštěvy?“ ozval se chraplavý hlas.

Pokaždé to bylo stejné. Dobbs určitě věděl, proč přicházím. „Jsem paní Finchová a jdu navštívit svého tchána,“ odpověděla jsem. Úzkost mě přepadla ještě dřív, než jsem vstoupila mezi chladné zdi vězení pro dlužníky.

Velká kovová závora zaskřípala a já zatnula zuby. Znovu jsem si přísahala, že při příští návštěvě přinesu trochu oleje.

Dobbs se přede mě postavil, rozkročil tlusté nohy a natáhl ruku. „No? Kde je moje odměna?“

Vytáhla jsem z kapsy půlkorunu a váhavě mu ji podala. Dávala jsem pozor, abych se nedotkla jeho mozolnatých prstů.

Zkusil pravost mince mezi zuby a spokojeně zabručel. Usmál se a odhalil při tom zčernalé zuby. „Nechtěla byste, aby vaši rodiče umřeli v Díře, vidíte?“

Při zmínce o tom příšerném, temném a páchnoucím místě, které mi před časem ukázal mezi celami, jsem se otrásla, ale poslušně jsem ho následovala po tmavé kamenné chodbě, kde bylo vlhko i v červnu.

Člověk by těžko uvěřil, že Finchovi, kteří ani ne před rokem žili v dobré čtvrti v moderně zařízeném domě, klesli tak hluboko. Při vzpomínce na pobyt ve stanech postavených na pozemcích Greshamského paláce, mi přeběhl mráz po zádech. Naše životní podmínky tam byly velmi drsné. Nakonec měl Robert štěstí a sehnal práci jako úředník a my jsme si mohli najmout alespoň pokoj v otlučeném domě nedaleko Smithfieldu. Jenže ani pak naše trápení neskončilo.

Dobbs vzal kruh s klíči, který mu visel u pasu, odemkl další bránu a otevřel ji. Chodbu zaplavilo světlo. „Dvacet minut,“ vyšťekl.

Přimhouřila jsem oči a vešla na dvůr.

Kolem mě proběhl chlapec s obručí. Za ním se hnala tlupa ječících dětí a já musela rychle uskočit před prachem, který se za nimi zvedl. Dvůr se hemžil lidmi. Někteří se, zavěšení do sebe, procházeli, jiní se shlukli do skupin a další seděli na lavicích, které stály podél zdí.

Rozhlédla jsem se po davu, abych našla matku Finchovou. Tvářila se ustaraně, byla hubená jako tyčka a v porovnání s tím, jak vypadala před devíti měsíci, nebyla skoro k poznání. Znovu jsem si připomněla všechny věřitele otce Finche, kteří jeden za druhým klepali na dveře a dožadovali se vrácení peněz. Robertův plat nám sotva stačil na živobytí a neměli jsme žádnou naději, že bychom zaplatili dluhy. Pak, jednoho hrozného rána, odvedli otce Finche do vězení pro dlužníky.

Matka Finchová zvedla zrak a tvář se jí zkrabatila do úsměvu na uvítanou. „Katherine, drahoušku.“

Její šaty páchly zatuchlinou, vpadlé tváře byly vyschlé jako papír. Upřela zrak na můj košík.

Sundala jsem utěrku a ukázala jí obsah. „Chleba, dneska ráno čerstvě upečený, půlka mrkvového a tuřínového koláče, ty jsem upekla včera večer. Je tam malý kousek sýra a...“ Vítězoslavně jsem vzala do ruky svůj poklad. „Celý perník.“

Matka Finchová měla co dělat, aby mi ho nevytrhla z ruky. Oči se jí naplnily slzami. „Co bychom bez tebe dělali? Zdejší polévka je každým dnem řidší a je úplně bez chuti. A někdy...“ Propletla prsty a rty se jí rozrušením zkroutily.

„Někdy?“ naléhala jsem.

„John nemá dost sil, aby se probojoval až na konec fronty a vyzvedl náš podíl. Je tu skupinka chlápů, kteří všechno řídí, a když jim nevyhovíš, život tady může být hodně těžký.“ Naklonila se ke mně a zašeptala: „Některé mladší ženy jsou ochotné věnovat jim svou přízeň. Pokud je uspokojí, dostanou jídlo a zůstanou krásné.“

„Máte to velmi těžké, matko Finchová.“ Podala jsem jí úhledně složené oblečení, které bylo uložené na dně košíku. „Mám odnést špinavé prádlo?“

Slabě se na mě usmála. „Kdybych nemohla zůstat čistá, už bych to tu nevydržela.“

„Kde je otec Finche?“

Pokrčila rameny. „Kde bývá obyčejně? Leží v posteli a zírá do zdi.“

Prodraly jsme se davem a matka Finchová mě zavedla do smrduté cely, kterou sdíleli s dalšími dvaceti lidmi. Malým zamřížovaným oknem nahoře na zdi proudilo dovnitř trochu světla, jež odhalovalo temná zákoutí místnosti. Z klenutého stropu porostlého mechtem padalo vlhko na široké dřevěné police podél zdí, které sloužily jako pryčny. Po podlaze přeběhla krysa a schovala se za páchnoucí vědro